

தமிழ் மொழியும் இலக்கணமும்

(உயர்தர வகுப்பிற்குரியது)

ஆக்கம்:

பாலசிங்கம் பாலகணேசன் M.A.

விரிவுரையாளர்,

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்விமியற் கல்லூரி.

தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்

(உயர்தர வகுப்பிற்குரியது)

பாலசிங்கம் பாலகணேசன்

B.A.(Hons), M.A. (Distinction) Dip. in Edu.(Distinction)

விரிவுரையாளர்.

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

தேசியகல்வி நிறுவகம்

வெளியீடு

லங்கா பதிப்பகம்

FL, 1 /14, டயஸ் பிளேஸ், குணசிங்கபுர

கொழும்பு - 12.

2011

தலைப்பு : "தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்"
ஆசிரியர் : பாலசிங்கம் பாலகணேசன்

பதிப்புரிமை : பாலசிங்கம் பாலகணேசன்

பக்கங்கள் : x+93

பிரதிகள் : 1000

வெளியிடுவோர்: லங்காபதிப்பகம்
FL, 1/14, டயஸ் பிளேஸ்.
குணசிங்கபுர. கொழும்பு - 12.
T.P.0112341942

கணினி வடிவமைப்பு: கரிகணன் பிறிண்டேர்ஸ்.
இல. 424, கே.கே.எஸ். வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

விலை: 300/=

Title : "Thamil moziyum Ilakkiyamum"

Author : Balasingam Balaganesan

First Edition : Aug. 2011

Copy rights : Balasingam Balaganesan

Printed and

Publisher : Lanka Printers

FL, 1/14, Daias Place,
Gunasingapura,
Colombo - 12.

என்னை வளர்த்து ஆளாக்கி
கல்வியியலாளாக்கிய
எனது தந்தையாரும், தாயாரும்மகிய
திரு. திருமதி பாலசிங்கம் நாகம்மா
அவர்களுக்கு இந்நூலைக்
காணிக்கையாக்குகின்றேன்.

உள்ளே ...

பக்கம்

*வாழ்த்துரை	vii - viii
* முன்னுரை	ix - x
1. திராவிட மொழிக்குடும்பமும் தமிழும்	1-12
2. தமிழிற்கிளைமொழிகள்	13-21
3. தற்காலத் தமிழிற் ஓலியென் அமைப்பு	22-33
4. தமிழின் இரட்டை வழக்கு	34-39
5. தற்காலத் தமிழின் உருபெண் அமைப்பு	40-56
6. பெயர்ச்சொல்	57-63
7. வேற்றுமைகள்	64-76
8. வினைச்சொல்	77-88
9. வினை, காலம் உணர்த்துதல்	89-91
10. உசாத்துணை	92-93

வாழ்த்துரை

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியிலே தமிழ் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றும் பா.பாலகணேசன் எமது மாணவர் நன்மாணாக்கருக்குரிய பண்புகள் நிரம்பப்பெற்றவர். கல்வியிற் கரிசனையுடையவர். துடிப்புமிக்க இளைஞரான இவர் எதையாவது சாதித்துவிட வேண்டுமென்ற ஆவல் உடையவர்.

தமிழ் இலக்கணம் மிகத் தொன்மையானது எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்ற பகுப்பினை உடையது.

இன்றைய தலைமுறையினர் இலக்கணத்தை விரும்பிப் படிப்பது குறைவு. இந்தக்குறை நிரப்பப்பட வேண்டுமாயின் இலக்கணத்தைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் தெளிவுடையவராகவும் புலமையுடையவராகவும் இருக்க வேண்டும்.

இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயல்புதல் வழக்காதலின் இலக்கியத்தின் வழி நின்று இலக்கணத்தைக் கற்பிப்பதே சிறந்த பயனைத்தரும். நம்முன்னோரும் இந்த வழியிலே தான் கற்றுக் கற்பித்து வந்தனர்.

இலக்கணக் கடலுக்குள் துணிந்து இறங்கி நீந்தமுயலும் பாலகணேசனை வாழ்த்து கிறோம்.

இன்று இலக்கணம் பரந்து விரிந்து பலபரிமாணங்களைப் பெற்றுள்ளது. மொழியியல் நோக்குநிலையில் இலக்கணத்தைக் கற்றலும் கற்பித்தலும் காலத்தின் தேவையாகிவிட்டது.

குறிப்பிட்ட சில விடயங்களைத் தெரிந்து விரிவாக எழுதிப் பாலகணேசன் நூலாக வெளியிடவுள்ளார். தமிழ் இலக்கணத்

துறையின் சகல பரிமாணங்களையும் இவர் தொடர்ந்து தொடர்க்
காட்டி விரித்து எழுதவேண்டும்.

மாணவர்களுக்குத்தான் கற்பித்தவற்றையும், ஆசிரியர்
களிடம் தான் கற்றவற்றையும் தொகுத்தும் சுருக்கியும் விரித்தும்
நூலாக வெளியிடுகின்றார்.

பா.பாலகணேசனின் முயற்சி தொடர எமது வாழ்த்துக்கள்

பேராசிரியர். எஸ்.சிவலிங்கராஜா

ஸ்ரீவித்யா“

பிள்ளையார் வீதி,

திருநெல்வேலி.

3.01.2011

முன்னுரை

அமிழ்தினும் இனிய தமிழ் மொழி தனக்கு வேண்டியன வற்றை யெல்லாம் சீர்பெற்று, சிறப்பாக வளர்ந்து வந்த வரலாற்றை தமிழ் மொழிபேசும் அனைவரும் அறிவோம். அவ்வாறு வளம் பெற்று சிறந்து விளங்கும் மொழி வளர்ந்து வந்த வரலாற்றை அறிய வேண்டியது தமிழ் மொழி கற்கும் மாணவர்களது கடமை ஆகும். அத்துடன் ஒரு மொழி பெருவளம் பெற்று சிறப்பாக அமைவதற்கு அது பல்வேறு காலகட்டங்களில் பல்வேறு சவால்களை தாங்கி தகர்த்து வந்தே இன்றைய சிறப்பு நிலையை அடைந்திருக்கும். அவ்வாறு இடர்படுகின்ற மொழியின் இடர்களை தீர்க்க காலத்துக்கு காலம் அம்மொழியை பேசுகின்ற அறிஞர்கள் வெவ்வேறு மொழி உத்திகளை கையாண்டு இருப்பார்கள். அவ்வாறு கையாளுந் உத்திகளே அம்மொழியில் அவ்வப்போது தோன்றும் இலக்கண நூல்கள் ஆகும். அந்தவகையிலேயே தொல்காப்பியர் தொல்காப்பியம் படைத்ததும் பவனந்தி முனிவர் நன்னூல் படைத்ததும் ஆகும். அந்த வகையிலே வீர சோழியம், நேமிநாதம், இலக்கண விளக்கம் இலக்கண கொத்து, முத்துவீரியம், யாப்பருங் கலக்காரிகை, யாகுப்பருங்கலம், பாட்டியல் நூல்களின் தோற்றம் ஆகும்.

இவ்வாறு தோன்றிய நூல்கள் ஒவ்வொன்றும் முன்னய இலக்கண, கருத்தில் இருந்து, முற்போக்கான சில இலக்கணக் கருத்துக்களை கொள்ளுதல் இயல்பு ஆகும். அவ்வாறு கூறு வதன் நோக்கம் அந்தக் காலத்தில் தமிழ் மொழிக்கு தேவையான மாற்றத்தை ஏற்படுத்திக்கொடுப்பது ஆகும்.

இத்தகைய மாற்றங்கள் தான் பண்டு தொட்டு தமிழ் மொழி செம் மொழியாக வளர்ந்து இற்றைவரை அது செங்கோலாட்சி செலுத்துவதற்குக் காரணமாகும். இத்தகைய கருத்தமைவில் இலக்கண நூல்களின் போக்குகளை பார்க்காமல் ஒரு இலக்கணநூலை உயர்த்தியும் (அதிக தமிழ்ப்பற்று காரணமாக) இன்னொரு இலக்கண நூலாசிரியரை காய்த்தும் கூறுவது தகுந்த ஆய்வாக அமையாது. அதனால் தமிழ் மொழியின் வரலாற்றை அறிந்து கொள்ளவும் இயலாமல் போய்விடும் எனவே காய்தல் உவத்தல்

இன்றி நடுநிலையான பார்வை ஒன்றே தமிழ்மொழியின் வரலாற்றை அறிந்து கொள்வதற்கு உற்ற துணையாக அமையும்.

அந்தவகையில் பல அறிஞர் பெருமக்கள் தமிழ் மொழியின் வரலாற்றை அறிந்து எழுதி இருப்பினும், இக்கால மாணவருக்கு புரிதல் என்றும் நோக்கத்தை கருத்தில் கொண்டு “ஆசைபற்றி அறையலுற்றேன்” என்னும் கூற்றிற்கு ஏற்ப எனது சிறிய ஆய்வை இந்நூலின் ஊடாக முன்வைக்க முனைகின்றேன். தவறுகள் விடுவது இயல்பு அத்தகைய தவறுகளை இந்நூலின் அறியும் அறிஞர்கள் அவற்றை குறிப்பிடுவதன் மூலம் இனிவரும் ஆய்வுகளின் அவற்றை தடுக்க உதவும்.

இந்நூல் கல்விமானி பட்ட நெறி மாணவர்களுக்கும், கல்வியியற் கல்லூரியில் இரண்டாம் மொழியாக தமிழ்மொழி கற்கும் மாணவர்களுக்கும், பல்கலைக்கழக வெளிவாரி மாணவர்களுக்கும், க.பொ.த உயர்தர மாணவருக்கும் பெரிதும் துணை புரியும் என்பதுடன் தமிழ் மொழி ஆர்வம் மிக்கவர்கள் ஆய்வு போக்கை அறிவதற்கு துணைபுரியும் என எண்ணுகின்றேன்.

இந்நூலை உருவாக்க உரிய கருத்துக்களை விதைத்து வழிப்படுத்திய பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் அவர்களை நன்றியுடன் நினைவு கூறுகின்ற அதேவேளை இதற்கு வாழ்த்துரை வழங்கி என்னத்தமிழ் துறையில் நெறிப்படுத்திய பேராசிரியர் திரு. சி.வி.லிங்கராஜா அவர்களுக்கு எனது மனப்பூர்வமான நன்றியறிதலை தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். மேலும் இந்நூலை ஆக்கும்படி அன்புக் கட்டளை பிறப்பித்தவர்கள் பலர் அவர்கள் அனைவருக்கும் எனது இதயபூர்வமான நன்றியறிதலுடன், நூல் ஒன்றை வெளியிட வேண்டும் எனும் அவாவை என்னுள் தூண்டிய எனது அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் உரிய கல்வியியற் கல்லூரி இணைப்பாளர்கள், திரு. பா. தனபாலன், திரு. இ. சத்தியேந்திரம் பிள்ளை அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்வதுடன் இந்நூலை கணினி வடிவமைப்புச் செய்து உதவிய கரிகணன் பிறிண்டேர்ஸ் ஸ்தாபனத்தாருக்கும் எனது இதயம் கனிந்த நன்றிகளை தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

பா. பாலகணேசன்

திராவிட மொழிக் குடும்பமும் தமிழும்

அறிமுகம்

மனிதன் ஒரு பேசும் விலங்கு. ஏனையவை ஒலியை எழுப்பி உணர்வுகளை வெளியிடுகின்றன. இந்த நிலையில் இன்றைய உலகில் 4000க்கு மேற்பட்ட மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. இந்திய நாட்டில் மட்டும் 1700க்கு மேற்பட்ட மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. படைப்பாற்றல்மிக்க மனிதன் படைத்த அருங்கலைகளுள் ஒன்றான மொழிகள் எப்பொழுது, யாரால், எங்கு தோற்றிவிக்கப்பட்டன என்ற வினா இயல்பாக எழும். இவ்வாறான மொழியின் தோற்றம்பற்றி பல்வேறு அறிஞர்கள், பலவாறான ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட பொழுதும் அவை அனைத்தும் பயனற்றுப் போய்விட்டன. அவர்களின் ஆய்வு முடிவுகள் வெறுங்கற்பனையாக போய்விட்டன. இதனால் சென்ற நூற்றாண்டு பிரஞ்சு அக்கடமி என்னும் மொழி ஆய்வுக் கழகத்தினர் மொழியின் தோற்றம்பற்றி ஆய்வு பயனற்றது எனும் முடிவுக்கு வந்தனர். எனினும், மொழியின் தோற்றம் பற்றி ஒவ்வொரு மொழியிலும் இதிகாச புராண, செவிவழி ஐதீகக் கதைகள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் காணப்படுகின்றன.

மொழி

ஒரு கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சாதனம்; அது ஒரு சிந்தனையின் வெளிப்பாடு; தொடர்பாடல் ஊடகம், பலவேர்ச்சொற்களின் தொகுதி, மொழியப்படுவது. அது ஒரு கலை என்றெல்லாம் வரைவிலக்கணப்படுத்தப்படுகிறது.

இந்த அடிப்படையில் முதலில் மொழிகள் எவ்வாறு தோன்றின எனும் செவிவழிக்கதை ஒன்றையும், பின் ஒவ்வொரு மொழியின் தோற்றம் பற்றிய புராணக்கதைகள் ஒவ்வொன்றையும் பார்ப்போம்.

1. மக்கள் விண்ணூலகை அடையவேண்டும் எனக் கோபுரம் ஒன்று கட்டினர். அவர்கள் முயற்சி வெற்றி அடையுமோ? எனக் கடவுள் அஞ்சினார். மக்கள் ஒரே மொழியைப் பேசுகின்றனர். ஒற்றுமை யாக உழைக்கின்றனர். அதனால் அவர்கள் விரும்பியதையெல்லாம் செய்கின்றனர். இதனை யாராலும் தடுக்கமுடியாது. எனவே “அவர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் புரியாத வாறு பேசுக” என கடவுள் ஆணையிட்டார்.

- அ) சிவபெருமானின் தமருகத்தில் இருந்து வட மொழியும், தென்மொழியும் தோன்றியது.
- ஆ) தாந்தே எனும் அருட்கவியால் இத்தாலிய மொழி தோன்றியது.
- இ) சாசர் எனும் கவியால் ஆங்கிலம் தோன்றியது
- உ) லூதர் என்ற அறிஞரால் ரோமன் மொழி தோன்றியது எனவும்
- ஊ) ஆன்றோர் பலர் ஓரிடத்திற் கூடி மொழியைப் படைத்தனர். ரூசோ
- எ) ஜெபர்சன்-முற்காலத்தில் மக்கள் காரணமில்லாமல் குழந்தை போல மழழை பேசி பின்னர் பண் பட்ட நிலையில் பண்பட்ட மொழியை பேசினர். ஜெபர்சன்

இவ்வாறு பல்வேறு விளக்கங்கள் தரப்பட்ட போதிலும் அவை திருப்திகரமானதாக அமையவில்லை.

எனினும், மொழிபற்றிய ஆக்கபூர்வமான பல சிந்தனைகளும் தோற்றம்பெற்றன. ஒவ்வொரு மொழியும் அந்தந்த இனத்தின் தேவைக்கேற்றவாறு தோற்றம்பெற்றது. மொழி களிடையே உயர்வும், தாழ்வும் காண்பதும் பொருத்தமற்றது. அவை அந்தந்த இனத்தின் பண்பாட்டுக்கும் கலாசாரத்துக்கும் ஏற்றவாறு வடிவமைந்து உள்ளது. மொழியின் அழகு என்பதும் பொருத்தமற்றது. ஏன்எனினில் அதன் (மொழியின்) கருவியாக எழும் இலக்கியத்திலேயே அழகு தங்கியுள்ளது எனக் கூறுவர் அறிஞர்.

தமிழ்மொழியும் கிலக்கணமும் (உயர்நர வகுப்பிற்குரியது) பாலசிங்கம் பாலகணேசன்

ஒரு மொழியின் வெற்றி அந்தச் சமூகத்தின் தேவைகளை முழுமைபெறச் செய்வதைப் பொறுத்தே இருக்கின்றது எனக் கூறுவார் டாக்டர் முத்துச் சண்முகனார். அறிவியலையும், கலையையும் இணைக்கும் பாலமாக மொழி விளங்குகின்றது.

இன்று பேசப்பட்டு வருகின்ற மொழிகள் எவ்வாறு பிரிகின்றன? பின்னர் அவை எவ்வாறு ஒவ்வொரு மொழிக் குடும்பமாக இனங்காணப்படுகின்றன? என்னும் வினாக்கள் இலக்கண ஆர்வலர்களிடையே தோன்றுவது தவிர்க்கமுடியாதது.

ஒரு மூலமொழி பேசும் மக்கள் எவ்வாறு பிரிந்துசென்று பல்வேறு மொழிகளைத் தோற்றுவித்தனர் என்ற பகுதி ஆய்வுக் குரியது. தவிர; ஒரு மொழி பேசும் மக்கள் பிரிந்துசென்று பல்வேறு இடங்களில் வாழும்போது மொழிகளும் பிரிந்து வளர்கின்றன. இவ்வாறுதான் ஒரு மொழி பல மொழிகளாக வளர்கின்றது.

வரலாற்றுப்போக்கில் மொழிகளின் தொகை பெருகின்றதா? அல்லது குன்றுகின்றதா? என நோக்கில் இவை இரண்டுமே நடைபெறுகின்றன, என்பார் "தமிழ் வரலாற்று இலக்கணம்" ஆசிரியர் கலாநிதி ஆ.வேலுப்பிள்ளை.

இது இவ்வாறு இருக்க; மொழிக் குடும்பங்கள் பற்றிய சிந்தனையில் உலகில் இன்று பல்வேறு மொழிக் குடும்பங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றுள் இந்திய நாட்டிற் பேசப்படும் மொழிக் குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை நான்கு ஆகும். அவை வருமாறு

மொழிகளின் எண்ணிக்கையும் மொழிபேசும் மக்கள் வீதமும்

- 1) இந்தோ -ஆரிய மொழிகள் (66க்கும் அதிக மொழிகள்) 73%
- 2) திராவிட மொழிகள் (23க்கும் அதிக மொழிகள்) 24.4%
- 3) ஆஸ்திரிக் மொழிகள் (20க்கும் அதிக மொழிகள்) 01.5%
- 4) திபெத்திய -பர்மிய மொழிகள் (100க்கும் அதிக மொழி) 0.73%

மொழிக் குடும்பங்களின் ஆய்வுபற்றிய தொடக்க நிலை

- 1) வில்லியம் ஜோன்ஸ் (William Jones) சமஸ்கிருத மொழியை ஆராய்ந்து; அது ஐரோப்பிய மொழிகளுடன் தொடர்புடையது என்றார்.
- 2) கி.பி 1816ஆம் ஆண்டில், பேராசிரியர் பாப் (Bopp), ராஸ்க் (Rask), கிரிம (Grima) ஆகியோர் நடத்திய ஆய்வில் வடமொழியும், ஜேர்மன் மொழியும் ஒன்றோடுஒன்று தொடர்புடையவை இம்மொழிகளைப் பேசிய மக்கள். பொருளாதார காரணங்களால் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் பிரிந்து சென்று பரந்தபோது பல்வேறு கிளைமொழிகள் தோன்றி வளரத் தொடங்கின எனவும் இந்த இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழியானது, இந்தோ-இரணியன்மொழி; ஆர்மினியன் பால்தோ, ஸ்லாவிக், அல்பேனியன், ஹெலனிக், இத்தாலி, கெல்டிக், ஜேர்மானிய எனும் எட்டுப் பிரிவாக தோன்றி வளர்ந்தது எனவும் குறிப்பிட்டார்.
- 3) ராஸ்க் கி.பி. (1819) சமஸ்கிருதத்தோடு தொடர்புடைய மொழிகளை பிரித்தறிந்து அவற்றை “மலபார் சொற்கள்” எனப் பெயரிட்டார். அவர் இந்திய மொழியினங்களை ஆரியம், திராவிடம், முண்டாரோ, தீபத்தோ-சீனம் என வழங்கும் மொழிக்குடும்பங்களாக பிரித்து ஆராயத் தொடங்கினார்.
- 4) கி.பி 1816 கிழக்கிந்தியக் கம்பனியைச் சார்ந்த பேராசிரியர் எல்லீஸ் என்பவர் பேராசிரியர் A.D. கேம்பல் எழுதிய “தெலுங்கு மொழி இலக்கணம்” எனும் நூலுக்கு எழுதிய முன்னுரையில்; தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய நான்கு மொழிகளும் ஒரு மொழிக்குடும்பத்தைச் சார்ந்தன என்று கூறி; அவற்றிற்கிடையே உள்ள தொடர் பிணைச்சுட்டிக்காட்டினார்.

- 5) கி.பி 1844 லாசர் என்பவர் தென்னிந்தியாவில் ஒரு தனிமொழிக் குடும்பமாகத் திராவிட மொழிக்குடும்பத்தைச் சுட்டிக்காட்டினார்.
- 6) மாக்ஸ் முல்லர் தென்னிந்திய மொழிகளை “நிசுப்த மொழிகள்” என்று பெயரிட்டு; அவை வடமொழியில் இருந்து வேறுபட்டவை எனக் குறிப்பிட்டார்.
- 7) கி.பி. 1856 ரைட் ரெவரெண்டு ராபார்ட் கால்டுவெல் தனது “திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்” என்ற ஆராய்ச்சி நூலை வெளியிட்டார். இது அன்றைய காலத்தில் சிறந்ததொருமொழி ஆராய்ச்சிக் கருவூலமாகக் காணப்பட்டது. அவர் இந்திய மொழிகளில் திராவிட மொழிகள் தனிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவை எனவும், இவை இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிகளுடன் தொடர்புபட்டவை அல்ல எனவும், தென்னிந்தியாவிற்கு காணப்பட்ட தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய பண்பட்ட மொழிகளோடு; பண்படாத மொழிகளுடனும் உறவு உடையன, எனத் தன் கருத்துக்களை முன் வைத்தார் இம்மொழிகளுக்கு திராவிடம் என்ற பெயர் வந்தமைக்கு 7ஆம் நூற்றாண்டில் சிறந்த வடமொழி எழுத்தாளரான குமரிலப்பட்டர் என்பவர் “ஆந்திரதிராவிட பாசுபா” என்ற தொடரைப் பயன்படுத்தினார் என்று சுட்டினார் (ஆனால் அவர் குமரிப்பட்டர்) அவ்வாறு குறிப்பிடப்படவில்லை என்றும் திராவிட பாஷா என்றே கூறினார். என்பதை பி.டி. சீனிவாச அய்யங்கார் பல எடுத்துக்காட்டுகளுடன் சுட்டி இருப்பதாக டாக்டர் அகத்தியலிங்கம் தனது “திராவிட மொழிகள்” என்னும் ஆய்வு நூலில் (பக்.22) குறித்துக் காட்டுவார். இதற்கு ஆதரவாகவே தெ.பொ.மீனாச்சி சுந்தரனாரும் கருத்துக் கூறுவார். கால்டுவெல்: திராவிட மொழிக் குடும்பத்தில் உள்ள மொழிகளைப் பண்பட்ட மொழிகள் 4 எனவும், பண்படாத மொழிகள் 8 எனவும் கூறி அதைப் பின்வருமாறு அடையாளப்படுத்துவார்.

பண்பட்ட மொழிகள்- தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம்

பண்படாத மொழிகள் - துளு, கொடகு, துத, தோத, கோந்த், கூய, ஓரான், ராஜ்மகால்

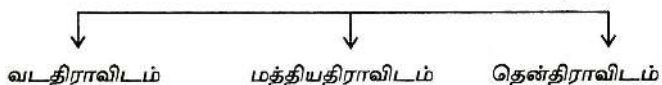
ஆனால் இன்று திராவிட மொழிகளை 24 ஆக்கக் குறித்துக் காட்டுவார்கள். (தமிழ்மொழி இலக்கணஇயல்பு பக். 5)

தமிழ்	கொடகு	தோடா	படகா
மலையாளம்	கொலாமி	தெலுங்கு	இருளா
கொண்டி.	குறவா	கன்னடம்	பார்ஜி
துளு	கொண்ட்/கூபி	கூய்	கதபா
கூவி/கோத்	நாய்க்கி	கோயா	பெங்கோ
பிராகூய்	கொட்டா	மால்டோ	ஓல்லாரி
			குளுக்/ஓரான்

இம்மொழிகள் கிளைத்தெழுந்த வரன்முறையிலே மூன்றுவகையாகப் பாகுபடுத்துவர் அறிஞர்கள்.

1. வடதிராவிடம்
2. மத்தியதிராவிடம்
3. தென்திராவிடம்

திராவிட மொழிகள்

குளுக்	தெலுங்கு	கோலாமி	தமிழ்	கோடா
மால்டோ	கோயா	கதபா	மலையாளம்	கோத்தா
பிராய்கூய்	கூயி	கொண்டா	கன்னடம்	கொரகா
	கூவி	நாய்க்கி	குடகு	
	பெங்கோ	மண்டா	துளு	
		பார்ஜி		

இவ்வாறு பாகுபடுத்தி உள்ளனர் இலக்கண ஆர்வலர்கள். “திராவிடம்” வட சொல்லில் இருந்து வந்தது என்றும்; அதில் இருந்து திரிந்து வந்ததே தமிழ் என்ற சொல்லும்” என அறிஞர்கள் பலர் பல்வேறு காரண காரியங்களைக் கூறி இருப்பினும், டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம் A.L பாசும், ஸ்டென்கனொவ் ஆகியோர்கள் தமிழில் இருந்துதான் திராவிடம் வந்ததாகக் கூறுவார்.

தமிழ் Damizhe → Damila → Dramila → Dramila → Dravida
என்று சான்றுகாட்டி நிறுவுவார் டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்.

“இன்றுள்ள நிலையில் ஒரு மூலமொழி பேசும் மக்கள் எவ்வாறு பிரிந்து நின்று பல மொழிகளைத் தோற்றுவித்தனர்” என்ற வரலாறு முன்பு எங்கும் குறிப்பிட்டு வைக்கப்படவில்லை. இன்றுள்ள சான்றுகளைக் கொண்டே இத்தகைய வரலாறு கணிக்கப்படுகின்றது.

- 1) சொற்களின் ஒற்றுமை
- 2) இலக்கண அமைப்பின் ஒற்றுமை
- 3) எண்ணுப் பெயர் ஒற்றுமை
- 4) மூவிடப் பெயர் ஒற்றுமை

தமிழ்: திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தது

1. தென் திராவிட மொழிகளில்

மூலத் திராவிட மொழியிலே யகர மெய்யினை முதல் நிலையாகக் கொண்ட சொற்களில் தமிழ் தவிர்ந்த ஏனையவற்றில் யகரம் மறைந்துவிட்டது. இது வட மத்திய திராவிடத்தில் அது ஏகாரம் ஆயிற்று யாடு-ஏடு-ஏறெ தென்திராவிடத்தில் ஆகாரமாயிற்று. யாடு-ஆடு.

2. தென்திராவிடத்தில்

உயர்திணை: ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால் } எனப்
அஃறிணையில்: ஒன்றன்பால், பலவின்பால் } பிரிக்கப்படும்
ஆனால்; வட, மத்திய திராவிடத்திற் பெண்பால் அஃறிணையாகக்
கருதப்படும்.

3. திராவிட மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் இரண்டு உயிர் ஒலிகள்
அருகருகே இடம்பெறுவதைத் தடுப்பதற்கு மெய்யொலிகளை
புகுத்தும் பண்பு உள்ளது.

அவ்வாறு புகுத்துவன: ய், வ், ம், ர், ன்

இவ்வாறு புகுத்தும் பண்பு முன்னர் தமிழில் இருந்தது.
என்றும் பின் பாகத மொழி, செல்வாக்கினால் தொல்காப்பியர்
காலத்திலும், கல்வெட்டுச் சாசனங்களில் (தொல்காப்பியர் கால)
அச்சுவாகனவருகையால் சொற்களைப் பிரித்து எழுதும்
காலத்திலும், அது பேணப்படவில்லை எனவும் (தமிழர் சால்பு)
குறிப்பார்; பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ்.

4. வல்லெழுத்துக்களின் வல்லொலி ஆற்றலைக் குறைக்க மூக்கின
எழுத்துக்களை புகுத்தும் இயல்பு திராவிட மொழிகளுக்கு
உண்டு எனக்கூறுவார் கால்டுவெல்.

சிலப்பதிகாரம் → சிலப்பு → சிலம்பு

பகு எனும் வினைச் சொல் அடி → பெயர்ச் சொல்லாக்கம்

பெற பக்கு → பங்கு

தமிழ்மொழியில் மேற்கூறிய இயல்புகள் காணப்படுவதால்
அது திராவிட மொழியில் அடக்கப்படும். இதைக் காட்டுவெல்
தனது ஆய்வில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

திராவிட மொழிக் குடும்பங்களில் தமிழின் சிறப்பியல்புகள்

- 1) ஒட்டுநிலை மொழிகளாக அமைகின்றன (Analytical Languages) ஏனைய மொழிகளில் காலங்காட்டும் உருபுகள் தனித்தனியாக நிற்கும் திராவிட மொழிகளில் காலம் காட்டும் இடைநிலைகள், பால்காட்டும் விசுதிகள் ஆகியன வினையடி யோடு ஒட்டி நிற்கும்.
- 2) வழக்கில் அதிகமாக பயின்றுவரும் பொருட்களை குறிக்கும் சொற்கள் திராவிட மொழிகளில் மாறுபடாமல் உள்ளன.
- 3) என்னுப் பெயர்களும் ஒன்று போலவே காணப்படுகின்றன.
- 4) திராவிட மொழிச் சொற்கள் உயிர் எழுத்தை கொண்டே முடிகின்றன.
- 5) திராவிட மொழிகளில் உயிர் எழுத்துக்களில் குறிலும் நெடிலும் அடிப்படை ஒலியன்களாக உள்ளன.
- 6) இ, ஏ, முன்னுயிர்களைக் கொண்டு தொடங்கினால் யகரம் உடன்படுமெய்யாகும் உ, ஓ முன்னுயிர்களைக் கொண்டு தொடங்கினால் வகரம் உடன்படுமெய்யாகும்.
- 7) வடமொழித் தாக்கம் குறைந்தது வடமொழிச் சொல்லையும் தமிழ் ஒலி அமைப்புக்கு ஏற்ப மாற்றியுள்ளனர்.
- 8) எழுத்து வடிவிலமைந்த தொன்மையான இலக்கிய, இலக்கணங்களை கொண்டது.
- 9) பேச்சுவழக்கு, இலக்கிய வழக்கு ஆகியவற்றிடையே வேறுபாடு மிகக் குறைவு (ஒப்பீட்டளவில்)
- 10) காலத்துக்கு ஏற்ற மொழி வேறுபாடு மிகக் குறைவு
- 11) சொல்வளமும், சொல்லாட்சியும் நிரம்பப் பெற்றது
- 12) தொன்மையான கல்வெட்டுக்கள் தமிழிலேயே இருந்தன.
- 13) தமிழிற் பல அடிச்சொற்களின் ஒலியன்கள் ஒலி இடம் பெயர்தல் என்ற விதிப்படி தெலுங்கு மொழியில் வடிவம் மாறியமைவதைக் காணலாம் சுட்டுப் பெயர்களும், மூவிடப் பெயர்களும் பெரும்பாலும் இத்தகைய மாற்றத்தைப் பெறுகின்றன.

- 13) கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய தொன்மையான மொழிகளும் மலையாளமும் தற்காலத் தமிழோடு வேறுபட்ட போதிலும், அவை பழந்தமிழ் வடிவங்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு உடையன.
- 14) பிறமொழித் தாக்குதல் மிகக் குறைவாகவும், தொன்மையான வடிவங்களையும், இலக்கண கூறுகளையும் பேணிப் பாதுகாக்கும் இயல்பு அதிகமாக உள்ளமையால் ஏனைய திராவிட மொழிகளின் ஆய்வுக்குப் பெரிதும் துணைபுரிந்தது.
- 15) பெரும் இலக்கணப் பாரம்பரியம் உடையது.
- 16) தமிழ் நாட்டுச் சூழலுக்கு ஏற்ற இலக்கண மரபு உடையது.

தமிழ்மொழிப் பேசப்படும் இடங்கள்

தென்னிந்தியாவின் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைக்கும், வங்காள விரிகுடாவிற்கும் இடைப்பட்ட பழவேற்காடு முதல் குமரிவரை பரந்து கிடக்கும் பகுதி தமிழ் பேசப்படும் நிலப்பகுதி என்பார் கால்டுவெல். குண்ணூர் போன்ற மலையாளப் பகுதி, வடஇந்தியாவின் சிலப்பகுதிகள் இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர், இந்தோனேசியா, தாய்லாந்து, பர்மா, மொரிசியஸ்.

தமிழ்மொழியின் பல்தேசியத் தன்மை

- அ. i) உலக மொழிகளில் ஒன்று
- ii) 3000 ஆண்டுகளுக்குமேல் பழமையும், பாரம்பரியமும் கொண்டது.
- iii) மிகப் பழங்காலத்தில் இருந்தே தனக்கென தனியான இலக்கண இலக்கியங்களைக் கொண்டது.
- iv) கிரிக், லத்தின், ஹீபுறு சம்ஸ்கிருதம் ஆகிய பழமை வாய்ந்த மொழிகளில் இதுவும் ஒன்று (கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு இலக்கிய ஆதாரங்கள்)
- v) மிகச் சிறந்த இலக்கணம் : தொல்காப்பியம்

- vi) இன்றைய உலக மொழிகள் எனக்கருதப்படும் ஆங்கிலம், பிரான்சு, ஜெர்மன், ரஷ்யன், மொழிகள் தோன்றுவதற்கு எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்டது.

செவ்வியல் மொழி

- ஆ) i) எந்த ஒரு பொருளையும் எந்தவிதமான உணர்ச்சி வேகமோ, உணர்வுப் பிழம்போ, இல்லாமல் ஆன்று, அவிந்து, அடங்கி, அறிவு சார்ந்த நிலையிற் சொல்லுகின்ற செம்மார்ந்த பண்பைக் கொண்டது செம்மையான இலக்கியங்களைப் பெற்றநிலையில் ஒரு செவ்வியல் மொழியாகவும் கருதப்படுகிறது.

எது செவ்வியற் பண்பு

பெருமக்கள் மகோன்னதமான மேம்பாடு	Excellence
செம்மார்ந்த குறிக்கோள்	Values
சிறந்த நிலை பேறு	Permanence

பழமை, குறிக்கோள், நிலைபேறு, நல்லவாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்பு ஆகியவை கொண்ட இலக்கியம் செவ்வியமொழி இலக்கியம். (சங்க இலக்கியம், திருக்குறள், சிலம்பு-செவ்வியல் பண்பு கொண்ட மண்வாசனை, மனிதவாசனை கொண்ட நீதி நேர்மை கொண்ட) மக்கள் காப்பியமாக உள்ளது.

ஐ) நவீன மொழி

2500 ஆண்டுகளுக்கு மேலும்; காப்பியங்களையும், பக்தி, நீதி, காதல், வீரம், ஆகியவற்றை பொருளாகக்கொண்ட இலக்கிய நெறியையும், பாரதி, பாரதிதாசனின் புதிய பொருளை கொண்ட பாடல்களையுடையன.

ஈ) அறிவியல் மொழி

- i) கலைகள், அறிவியல்கள், மருத்துவம், பொறியியல் ஆகியன எல்லாம்; நாளும் வளர்ந்து வரும் மொழி

தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும் (உயர்நூல் வகுப்பிற்குரியது) ————— பாலசிங்கம் பாலகணேசன்

ii) அறிவியலைத் தமிழிலேயே கூறும் வாண்மை வனப்பு

உ) கணினி மொழி

i) கணினி முறைக்குரிய சொல் ஆக்கம் 40,000 மேற்பட்ட சொற்கள்.

ஊ) கன்னித் தமிழ்

i) இளமையோடு நிற்கும் மொழி

ii) கன்னிபோற் சிறந்த வாழ்வையும் வளத்தையும் கொண்டது.

எ) செவ்வியல் மொழி மட்டும் அல்ல நவீன மொழியும் ஆகும்.

i) சமஸ்கிருதம் போன்ற வளமான மொழிகள் சீரிய இலக்கிய, இலக்கணங்களை கொண்டு நின்ற போதிலும் அவை அழிய தமிழ் இன்றுவரை நிலைத்து நிற்கின்றது.

ஏ) நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட நாடுகளில்

ஐ) தமிழ்மொழியும் பிற சீன மொழியும்

தமிழ் - உரலிக் மொழிகள் எனப்படும் - பின்னிஷ் ஹங்கேரியன் கால்டுவெல், பரோ,

ஓ) தமிழும், ஜப்பானும்

i) பண்டைக் காலந்தொட்டு திராவிட மொழியையும் ஜப்பானுடன் தொடர்புபடுத்தி ஆராயும் பண்பு காணப்படுகின்றது (சுகமு ஒனோ Susumu ohno) பண்டைக் கால இலக்கியங்கள் ஒரேமாதிரியானவை அகம், புறம், பகுப்பு, கலை கலாசாரம் தொடர்புடைய சொற்களஞ்சியம்

ஐ) இந்திய மொழி - திராவிடமொழி

இந்திய மொழிகள்

நான்கு வெவ்வேறு மொழிக்குடும்பங்கள்

ஆட்சி மொழி

ஔ) தமிழ் ஏனைய மொழிகளோடு கொண்டுள்ள தொடர்புகள்

தமிழ் - கன்னடம்

தமிழ் - மலையாளம்

தமிழ் - கொடகு

தமிழ் - தோட, கோத்தா

தமிழின் கிளை மொழிகள்

தமிழிற் கிளைமொழிகள் என்ற விடயம் பற்றிய ஆய்வு; பல அறிஞர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தாலும், அவ் ஆய்வுகளின் பெரும்பாலானவை இந்திய தேச அறிஞர்களாலும், தமிழ்நாட்டு அறிஞர்களாலும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளன. அத்தகைய ஆய்வுகள் இந்திய நாட்டையும், தமிழ் நாட்டையும் மையப் படுத்தியே அமைந்துள்ளன. அதனால் தமிழ்மொழி என்ற பரந்து விரிந்த வட்டத்தில் அவ் ஆய்வுகள் அமைந்துவிடவில்லை என்றே கருத வேண்டி இருக்கிறது. இதனால் நமது இலங்கை நாட்டில் வழங்கும் கிளைமொழிகள் பற்றியோ, அல்லது ஏனைய தமிழ் மொழிபேசும் நாடுகளிற் பேசப்படும் கிளைமொழிகளை பற்றிய ஆய்வுகளோ வெளிவருவது மிக மிகக் குறைவாகக் காணப்பட்டது. இத்தகைய காரணத்தால் தமிழின் கிளை மொழிபற்றிய வகைப் பாடுகள், வரைவிலக்கணங்கள் என்பவை பரந்து விரிந்த வரைவிலக்கணங்களுடன் வெளிவரவில்லை. இந்த வகையிற் குறுகிய அளவே வளர்ந்துவந்துள்ள இவ் ஆய்வு பற்றி கணிசமான ஆய்வு நடாத்தப்பட வேண்டியுள்ளது. ஏன் எனில்; உயிர் உள்ள மொழி பேச்சு மொழியே அத்தகைய மொழிபற்றிய வரலாற்றை அறிவதற்கு கிளை மொழிகள்பற்றிய ஆய்வு அவசியமானது.

ஈழத்தவர்களான பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃகுமான், விபுலானந்த அடிகள் போன்றவர்களின் கிளைமொழி பற்றிய கருத்துகளை நோக்குவோம்.

பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃகுமான் இந்தியா இலங்கை தொடர்பான பேச்சுவழக்குச் சொற்களையும் அங்கு பிரதேசத்துக்குப் பிரதேசம் பேசப்படும், சமூகத்துக்கு சமூகம் பேசப்படும் கிளை மொழிகளை குறிப்பிட்டு, அவற்றை:

- (1) பிரதேச கிளைமொழிகள் எனவும்
- (2) சமூக கிளை மொழிகள் எனவும் வேறுபடுத்தி காட்டுகின்றார்.

விபுலானந்தர் “இடவேறுபாட்டாலும், குழுவேறு பாட்டாலும் கொடுத்தமிழ் விகற்பங்கள் பல வேறாம்” என வட்டார வழக்குகளை மொழிகள் பற்றியும், சமூகக்கிளை மொழிகள் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும்.

“தொல்காப்பியர் காலத்திலே சேரிமொழி” யெனக் குறிக்கப் பட்டதும்; உரையாசிரியராற் “பாடி மாற்றங்கள்” என வழங்கப் பட்டதும்; ஆங்கிலத்தில் (Dialects) என்று குறிக்கப்பட்டதே ஆகும். இஃது இட வேறுபாட்டினாலும் ; குழு வேறுபாட்டினாலும் வேறுபடும் மரபினை மேலே காட்டினோம்” இவை இன்றைய தமிழிற் கிளைமொழிகள் என அழைக்கப்படும்.

“சேரி மொழியாற் செவ்விதிற்கிளந்
தோதல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றிற்
புலனென மொழிப்புலனுணர்தோரே”.. (தொல்)

என், தொல்காப்பியர் காலத்தில் இருந்தே கிளை மொழிகள் வழங்கி வந்ததைக்கூறி, மேலும் இலங்கையின் யாழ்ப்பாணம் உட்பட கிழக்கிலங்கை, தென்பகுதிகளிற் பேசப்பட்ட, பல்வேறு கிளை மொழிகள் பற்றித் தனது கட்டுரையிற் சுட்டிக் காட்டினார்.

உ + ம்:

யாழ்ப்பாணம்

அங்கே - பங்க, ஐயா- கொய்யா, ஆச்சி - கோச்சி, மகள் - மோள்

மட்டக்களப்பு

வீட்டில- ஊட்டில, வயித்துக்க - வகுத்துக்க

இவ்வாறு அவர் பல்வேறு கிளைமொழி உதாரணங்களைத் தந்து ஒவ்வொரு மொழியும் ஆண்கள், பெண்கள் காலத்துக்குக் காலம் வெவ்வேறு பருவம் அடைவதுபோல மொழியிலும் பல தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும் (உயர்தர வகுப்பிற்குரியது) _____ பாலசிங்கம் பாலகணேசன்

மாற்றங்கள் நிகழும் அப்போது கிளை மொழிகளும் மாற்றத்துக்கு உள்ளாகும் எனக் குறிப்பிட்டார். அத்துடன் யாழ்ப்பாணத்து வழக்கும், மட்டக்களப்பு வழக்கும் வேறுபட்டது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். அத்துடன் ஒருவர் பிறந்த இடம், மாவட்டம், கிராமம், குலம், கோத்திரம், தொழில், பொருள்நிலை எனும் இவற்றை அவர் பேசும்மொழியால் அறிந்துகொள்ளலாம் எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

சங்ககாலத்துக் கலித்தொகையிலும் உலக வழக்கும், வழக்கு மொழியும் சிற்சில இடங்களில் அழகாகப் படம்படித்து காட்டப் பட்டுள்ளன. என விரிவாகக் கிளை மொழிகள் பற்றிய தனது ஆய்வுக் கட்டுரையை முன்வைத்துள்ளார்.

அந்தவகையில் அண்மைக்கால மொழியியல் அறிஞர்களின் பார்வையிற் கிளை மொழிகள் பற்றிய பார்வையிற் சில இங்கு தரப்படுகின்றன.

ஆரம்ப காலத்திற் கிளைமொழிகள்

சங்ககாலத்தில் இருந்தே கிளைமொழிகள் இருந்தன என்பதற்கு இலக்கண - இலக்கியங்களிற் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன சங்கப் புலவர்கள் பல்வேறு இடங்களில் இருந்து வசிக்கும்போது அவர்கள் யாக்கும் பாடல்களில் வேறுபாடுகள் காணப்படுகிறது.

உ + ம்: “நெய்யுலை சொரிந்த மையூன் ஓசை

(புறநானூறு)

இதில் ஓசை என்பது பொரியல் என்ற கருத்தைக் குறிக்கின்றது. இதேபோன்று கலித் தொகையில் செரு என்பது வயலை குறிக்கிறது. திருக்குறளிற் பெற்றம் என்ற சொல் பசுவை குறிக்கின்றது. இது பெரியபுராணத்திலும் காணப்படுகின்றது. அத்துடன் தொல்காப்பியம் குறிக்கும் திசைச்சொல் கிளை

மொழியையே குறிக்கின்றது என கூறுவோரும் உள். தொல்காப் பியர் 12 வட்டாரக் கிளை மொழிகளையும் குறிக்கிறார். உரையாசிரியர்கள் செழுந்தமிழுடன் கொடுத்தமிழ், சான்றோர் வழக்கு, குழுவுக்குறி, தொழில்பற்றிய வழக்கு என பல திசைகளில் பேச்சு மொழியை எடுத்துக் காட்டினர்.

சங்கத் தமிழிற் கிளை மொழியை தொன் மொழி, கிளை மொழி எனப் பேராசிரியர் செ.வை.சண்முகம் பாகுபடுத்துவார் குறிப்பிடுவார்.

உ + ம் - நான்கு - நல்கு, ஒன்பது - தொண்டு

கிளைமொழிகளைக் கண்டறிய மொழியியல் அறிஞர்கள் மொழிப் பாகுபாட்டுக்கோடு என்ற ஒரு கருத்தினை வலியுறுத்து கின்றனர். இது மொழியின் எந்தவொரு கூறினையும் காட்டப் பயன்படுத்தலாம். செய, செய்யின் என்ற வாய்ப்பாட்டு வினை எச்சங்களிற் ககரம் உள்ளது கிளைமொழிப் பண்பாடு ஆகும். செய்யாது என்ற வாய்ப்பாட்டில் (வழங்காமல், மருவாமல், போன்றவை) உள்ளதும் கிளைமொழிப் பண்புகளில் ஒன்றாகும்.

சங்க காலத்தில் இலக்கியங்களில் வராத சில இலக்கணக் கூறுகள் சங்ககாலப் பேச்சுவழக்கில் இருந்திருக்கவேண்டும் என்பர் தமிழ் மொழி அறிஞர்கள். இவ்வாறான கூறுகளை வழக்குகிளை மொழிகள் என கூறுவர்.

சங்கத் தமிழில் கிளைமொழிகள்

- 1) வழக்கு தமிழ் கிளை மொழிகள்
- 2) பொதுத் தமிழ் கிளைமொழிகள்
- 3) தொன் தமிழ் கிளைமொழிகள்

எனப் பாகுபடுத்தினர்.

◇ கல்வெட்டுத் தமிழிலும் கிளை மொழிகளைப் பற்றி அறிகின்றோம் .17ம் நூற்றாண்டில் செங்கல் பட்டு மாவட்ட

கல்வெட்டில் இறந்த கால பெயரெச்ச வடிவம் “துண்ண” வழங்கு கின்றது.

ஆண்டைக் குறிக்கும் “சம்வத்சர்ம்” என்ற சொல்லும் காணப்படுகிறது மற்றய பகுதி கல்வெட்டுக்கால “வருகூம்” என்ற சொல் காணப்படுகின்றது.

- ◇ கொயம்பத்தூர் மாவட்ட கல்வெட்டுக் களில் “மக்க மக்கள்” என்ற சொல் காணப்படுகின்றது.
- அதே பொருள் குறிக்க “புத்திர பவுத்திர” பாரம்பரியம் என்ற சொல் ஏனைய கல வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றது.

கிளைமொழிஆய்வு வரலாறு

- ◇ சென்ற நூற்றாண்டில் வின்சன் என்பவர் பொதுத் தமிழில் உச்சரிப்பு வேறுபாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழின்கிளைமொழிகளை பற்றி ஆராய்ந்துள்ளார்.
- ◇ கஸ்ட் (1866) அவர்கள் தமிழின் கிளைமொழிகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.
- ◇ ஜீஸ்ஸ் பிளாக் (1946) சாதிக் கிளைமொழிகளைப் பற்றி எழுதியுள்ளார்.
- ◇ மலேசியாவின் இராம சுப்பையா A Lexical Study of Tamil Dialects எனும் நூலை எழுதினார்.
- ◇ ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் “இலக்கியத் தமிழும் பேச்சுதமிழும்” என்றொரு நூலை வெளியிட்டார்.
- ◇ வி.ஐ.சுப்பிரமணியம், Dr. ச.அக்தியலிங்கம், Dr.முத்து சண்முகன் ஆகியோர் நாஞ்சில நாட்டுத் தமிழை ஆராய்ந்துள்ளனர்.
- ◇ அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம் கிளைமொழி வரிசையில் 12 நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது.
- ◇ Dr.கோ.சிறிவாசசர்மா “கிளைமொழியியல்” என்ற நூலை வெளியிட்டார். இதில் தமிழக் கிளை மொழிகள் பற்றி விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் எழுதப்பட்டுள்ளது.

- ◇ கிளை மொழி வரிசையில் முக்கியமான நூல் டாக்டர் முத்து சண்முகம்பிள்ளை எழுதிய பேச்சுத்தமிழ், இலங்கைத்தமிழ், இலக்கியத்தமிழ் கிளைமொழிகள் பற்றிய தேவைகள் நவீன ஆய்வும் பாகுபாடு பற்றி எழுதியுள்ளார். கருணாகரனும் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார்.

கிளை மொழிகள் (dialect)

ஓர் இடத்தார் அல்லது ஓர் இனத்தார் அல்லது ஒரு கூட்டத்தை சார்ந்தவர்கள் அல்லது ஒரு தொழிலைச் சார்ந்தவர்கள் தமக்குள் தடையின்றி விளங்குமாறு இயல்பாக பேசுவரும் மொழி கிளைமொழியாகும்.

இத்தகைய கிளைமொழி பேசும் கூட்டத்தாரிடையே உறவும் பழக்கமும் மிகுமாயின் கிளை மொழிகளிடையே வேற்றுமை குறையும் உறவும் பழக்கமும் கூடுமாயின் வேறுபாடு கூடும்.

மொழிகள் பரந்த பரப்பில் பேசப்படும் போது (அதாவது ஒரு மொழி வெவ்வேறு இடங்களில் வெவ்வேறு சமுதாயங்களில் பேசப்படும்போது) வேறுபாடுகள் தோன்றுவது இயற்கை என்பதே மொழியியலாளர்களின் கருத்து ஆகும்.

அத்துடன் கிளை மொழி என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட பேச்சு மொழியின் வகையைக் குறிப்பதாகும். பல மனிதர்கள் பேசும் வழக்கு முறைகளை அவர்களின் பேச்சு வழக்கு எனக்குறிப்பிடும்போது அதை கிளை மொழி என குறிப்பிடுவது பொருந்தும். அவ்வாறு பலர் சேர்த்து பேசப்படும் போது அது கிளை மொழி ஆகி, பின் அக்கிளை மொழிகள் பல சேரும்போது அது ஒரு மொழி ஆகின்றது.

ஒரு மொழியின் வரலாற்றை நன்கு ஆராய்ந்து அறிவதற்கு பல்வேறு வழிகளைத் துணையாகக் கொள்வார் மொழியியலாளர்கள் அவற்றுட் கிளை மொழி பற்றிய ஆய்வும் முதன்மையானது.

தமிழிற் கிளைமொழிகளின் வகைகள்

ஒரு மொழிபேசுகின்ற மக்கள் கூட்டத்தார் பல்வேறு பெளதீக, சமூக, பொருளாதாரக் காரணங்களால் வெவ்வேறு இடங்களில் வாழ்வது இயற்கை அவ்வாறு அவர்கள் பிரிந்து வாழும்போது அவர்கள் ஒரே மொழியைப் பேசி வாழ்பவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களிடையே பேசப்படும் மொழியில் வேறுபாடு தோன்றுவதுண்டு.

அவ்வாறான வேறுபாட்டில் இருந்து தோன்றுவதுதான் கிளைமொழிகள்.

கிளைமொழிகள் வழங்கும் இடம், பேசும் சமூகம், பேச்சு, வரிவடிவம், மொழியுடன் ஒத்துச் செல்லும் பேச்சுவழக்கு, போன்றவற்றின் அடிப்படையிற் பின்வருமாறு பாகுபடுத்தலாம்.

1) வட்டாரக் கிளை மொழிகள்	Regional Dialect
2) சமூகக் கிளை மொழிகள்	Social Dialect
3) பார்வைக் கிளை மொழிகள்	Eye Dialect
4) பொதுக் கிளைமொழி, நடைமுறைக்கிளைமொழி	Standard Dialect

வட்டாரக் கிளை மொழிகள்

பேசுகின்ற இடத்தைப் பொறுத்து வட்டாரக் கிளை மொழிகள் ஒன்றுக்கொன்று நெருங்கிய தொடர்பு உடையனவாக காணப்படுகின்றன. ஒரே மொழி வெவ்வேறு இடத்தில் வெவ்வேறு விதத்தில் பேசப்படுவதனால் அவை வட்டார கிளைமொழிகள் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியர் செந்தமிழை இயற் சொல்லாகக்கொண்டு வட்டார வழக்கினைத் திசைச்சொல் என்கின்றார். எனப் பலர் குறிப்பிடுவார். கல்வெட்டுக்களிலும் வட்டாரக் கிளை மொழிகள் பற்றிய சான்றுகள் பல கிடைத்துள்ளன.

சமூகக் கிளைமொழிகள்

ஒவ்வொரு சமுதாயமும் பேசுகின்ற வெவ்வேறுவகையான ஒரேபொருளைக் குறிக்கின்ற சொற்களை வைத்து, அவை சமூகக் கிளை மொழிகள் என அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன. பிராமணர்களின் பேச்சுவழக்கில் இதை இன்றும் காணலாம்.

உ + ம் : வாரம் - கிழமை, வைஷ்ணவாள்: மாதம் - மாசம்

இதற்கான சான்றுகள் கல்வெட்டிலும் காணப்படுகின்றன. சங்ககாலத்திற் சங்க இலக்கியத்துக்கு அடிப்படையாக இருந்த கிளைமொழிபாண்டி நாட்டுத் தமிழ் ஆகும்.

இந்திய சாதி அமைப்பில் பிராமணர்கள் உயர்ந்தோர் ஆகவும் ஏனையோர் (ஆரிஜனங்கள்) தாழ்ந்தோராகவும் கருதப்பட உயர்வு தாழ்வுக்கு ஏற்ப பேச்சுமொழியும் வேறுபடலாயிற்று (அரிஜனங்கள்). பிராமணர் ஆங்கிலத்தையும் வட மொழியையும் கற்றனர். இதனால் இவர்கள் பேச்சுத் தமிழ் மற்றவர்களில் இருந்து வேறுபட்டது.

உ + ம்

அய்யர் - அய்யங்கார்	ஆம்பிடை யாள் - கணவன்
பாயாசம் - திருக்கண்ணமுது	ஆத்துக்காரி - மனைவி
முக்கியம் - மிக்கியம்	அப்பொழுது - அப்பெ
குமிழ் - கள்ளு	ஊத்தா - மீன்பிடிக்கும் கூடை

தொழிற் பேச்சுவழக்கு (Professional Register)

செய்கின்ற தொழிலுக்கு ஏற்ப தொழில் செய்பவர்களின் பேச்சுவழக்கு மாறுபட்டு இருக்கும். அவர்களுக்கிடையில் பல்வேறு கிளை மொழிகள் காணப்படும்.

டாக்டர் கமில் சுவலபில் அவர்கள் தமிழின் கிளை மொழிகளை ஆராய்ந்து அதை நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரித்தார். இலங்கைத் தமிழையும் அவர் மற்றொரு பிரிவாக கொண்டார்.

ஒவ்வொருகிளை மொழியும் பல உட்கிளை மொழிகளை கொண்டுள்ளன எனக் கூறினார்.

- 1) வடக்கு கிளைமொழிகள் - சென்னை, செங்கல்பட்டு, வேலூர்
- 2) கிழக்கு கிளைமொழிகள் - திருச்சி, தஞ்சை, கரூர்
- 3) மேற்கு கிளை மொழிகள் - கோலம், ஈரோடு, திண்டுகல்
- 4) தெற்கு கிளைமொழிகள் - மதுரை, தென்மேற்கு, திருநெல்வேலி
- 5) இலங்கைத் தமிழ் - வடக்கு, கொழும்பு, கிழக்கு, தென்கிழக்கு, மட்டக்களப்பு

தமிழகத்திற் பேசப்படும் கிளை மொழிகளை நான்கு பிரிவாக பிரிப்பார். வட்டார கிளைமொழிகள், சமூக, தொழிற் பேச்சுவழக்குக் கிளைமொழிகளும் இதில் அடங்கும்.

- 1) வடக்குக்கிளைமொழி : கழுதை - கொய்த
- 2) மத்திய கிளைமொழி: பாபம் - கபசம்
- 3) மேற்கு கிளைமொழி: மூன்று - மூணு
- 4) தெற்கு கிளைமொழி: வாங்கு பேங்கு

தமிழ்நாட்டில் நவாப், தெலுங்கு, சோழர் அரசர்கள் ஆண்டதால் அவர்கள் மொழிச் செல்வாக்கும் காணப்படுகிறது.

இந்தவகையில் கிளை மொழிகள் பல்வேறு குழுக்கள் ஒன்றுபடும்போதும் மாறுதல் அடையும், சமூகங்கள் நெருங்கிப் பழகுவதால் புதிய கூறுகள் ஏற்பட்டு, வேற்றுமை போக்கு வளரும், அச்சமூகங்கள் வேறு இடம் சென்று ஏனைய சமூகங்களுடன் பழகும்போது அது மேலும் பரவுகின்றது. நாகரிகம் வளர வளரக் கிளை மொழிகள் குறுகும் என கூறுவதும் உண்டு. இந்த வகையில் கிளைமொழிகள் பற்றிய ஆய்வு உணர்த்தவேண்டிய விடயங்கள் பலப்பல இருக்கின்றன என்றே கூறவேண்டும்.

தற்காலத் தமிழின் ஒலியெண் அமைப்பு

தமிழின் ஒலியன் அமைப்பு (தற்காலம்)

ஒவ்வொரு மொழியிலும் பொருள் வேறுபாட்டைத்தரும் அடிப்படை ஒலிகளை முதல் ஒலிகள் அல்லது ஒலியன்கள் (Phonemes) என்று கூறுவர்.

உ + ம், க், ச், ட், த், ப்

பொருள் வேறுபாட்டை தராமலும், இடத்தாலும் முயற்சியாலும் வேறுபட்டு அமையும் ஒலியின் மாற்று வடிவங்களை துணை ஒலிகள் என்பார்.

g, J, l, d, b

பழந்தமிழர் அடிப்படை ஒலிகளை முதல் எழுத்துக்கள் என்றும் சார்ந்துவரும் ஒலிகளை சார் பெழுத்துக்கள் என்றும் அறிவியற் கண்ணோடத்துடன் பிரித்தனர்.

தமிழ் மொழியின் கூறுகளை மூன்று தீயல்களாக பிரிக்கலாம்

1. ஒலியனியல் Phonology
2. உருபனியல்/சொல்லியல் Morphology
3. தொடரியல் Syntax

ஒலியன்கள்

ஒலியன்கள் எனப்படுவது மொழியின்கண் காணப்படும் சொற்களின் பொருள்களை வேறுபடுத்துவதற்குரிய அடிப்படை ஒலி அலகு ஆகும்.

மொழிகளின் காணப்படும் ஒலிகளைப் பல்வேறு அடிப்படையில் வகைபிரிப்பர்

அ) இடமும் முறையும் (உச்சரிக்கும்போது ஒலியுறுப்புக்களின் இடத்தையும், அவை உச்சரிக்கப்படும் முறை நோக்கியும் பின்வருமாறு பிரிக்கலாம்.

- 1) காற்றறைகள் (நெஞ்சு, தொண்டை, வாய், மூக்கு)
நெஞ்சில் இருந்து எழுப்பப்படும் காற்று தொண்டை வழியாகச் சென்று வாய், மூக்கு ஆகியவற்றினூடாக செல்லும்போது ஒலி உண்டாதல்.
- 2) ஒலியெழுப்பிகள் (பல், இதழ், நா. அண்ணம், குரல்வளை) இவற்றை மேலும் இருவகையாகப் பாகுபடுத்தலாம்.
- a. அசையாத உறுப்புகள் : அண்ணம், பல்
- b. அசையும் உறுப்புகள் : குரல்வளை, மடல், நாக்கு, இதழ்
- ◇ வாய் ஒலிகள் - எழுப்பப்படும் ஒலி மூக்கறை அடைக்கப்பட்டு; காற்று வாய் வழியாக வருமாயின் வாய் ஒலிகள் க், ச், ட், அ, இ.
- ◇ மூக்கொலிகள் - எழுப்பும் ஒலிகள்; வாய்அறை அடைக்கப் பட்டு, மூக்கறை வழியாக வருமாயின் மூக் கொலிகள் ங், ஞ், ண், ம், ந், ன்
- ◇ மூக்கொலி கலந்த ஒலிகள் - இரண்டின் வழியாகவும் காற்று வருமாயின் மூக்கொலி கலந்த ஒலிகள் எனப்படும்
- ◇ அதிர்வொலிகள் - ஒலிப்பு ஒலிகள் நெஞ்சில் இருந்து காற்று குரல்வளையின்கண் வரும்போது குரல்வளை மடல்கள் அதிருமானால் அதனால் ஏற்படும் ஒலிகள் அதிர்வொலிகள் b, g, j உயிரொலிகள்
- ◇ ஒலியில்லா ஒலிகள் குரல்வளை அதிராமல் இருக்கும்போது உண்டாகும் ஒலிகள் ஒலிப்பில்லா ஒலிகள் எனப்படும். க், ச், த்,
- ◇ உயிர் ஒலிகள் நெஞ்சில் இருந்துவரும் காற்று காற்றறைகளில், எங்கும் எவ்விதத் தடையுமின்றி வெளிவரும்போது உயிர் ஒலிகள் உண்டாகும்.

- ◇ மெய் யொலிகள்
- ◇ ஓரிடத்திலாவது தடை ஏற்படுமானால் அது மெய்யொலிகள் எனப்படும்.
- ◇ நாக்கின் அமைவு, இதழ்களின் அமைப்பைக் கொண்டும் மேலும் எழுத்துகள் பாகுபாடு செய்யப்படும்
- ◇ குறில்/நெடில் என்ற ஒசை நயத்திற்கு ஏற்பவும் வகைப்படும்
- ◇ மெய்யொலிகளும் காற்று வாயில் தற்காலிகமாகத் தடைப்படும் இடங்களை நோக்கி அவற்றை மேலும் வகைப்படுத்தலாம்.

உ + ம்: வெடிப் பொலிகள், மூக்கொலிகள், உரசொலிகள், நாவளை ஒலிகள்

நாக்கு	மூக்கு	காற்று உரசல்	நுனி அண்ணம்
க், க், ப், ட், ற்	ங், ஞ், ண், ந	ல, ள, ழ	ட், ண், ள், ழ்

- ◇ மெய்யொலிகளும் வல்லினம் (மார்பு), மெல்லினம் (மூக்கு); இடையினம் (மிடறு) ஆகியவற்றை இடமாகக் கொண்டு பிறப்பது பற்றி நன்னூலார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.
- ◇ தற்கால மொழிநூலார் மெய்யொலிகள் பிறக்கும் இடத்தை (இதழ், பல், அண்ணம் போன்றவற்றை) ஒட்டியும் ஒலிக்கும் முறையை ஒட்டியும் வேறுபடுத்துவர்.

இதழ்	-	ப், ம்,
பல்	-	த், ந், வ்,
முன்னண்ணம்	-	ல், ர், ண், ற்
இடைப்பல்	-	ய்

ஒலியன்கள் Phoneme

பொருளை வேறுபடுத்தும் ஒலிகள் ஒலியன்களாகும். ஆ - பசு; கா-சோலை

ஒலித்துணைகள் / துணைஒலிகள்

பொருளை வேறுபடுத்தாததும் பிறப்பாலும் முயற்சியாலும் வேறுபட்டு ஒலிக்கும் ஒலிகள் துணைஒலிகள் எனப்படும்.

g, j, d, b

மாற்றொலிகள் allophone

தமிழ்மொழியில் ஓர் எழுத்தை அவற்றின் பொருட் புலப் பாட்டிற்கு ஏற்ப வெவ்வேறு வகையில் உச்சரித்தல் மாற்றொலியென்கள் எனப்படும்.

உ-ம் : மதன், துண் இவ்விரண்டு சந்தர்ப்பத்திலும் முதலாவதில் ஹ என்ற உச்சரிப்பில் வெளிவர இரண்டாவதில் க என்ற வெடிப்பொலியாக வருகின்றது.

தமிழ் எழுத்து/ஒலியன்

மொழிக்கு முதல் காரணமான அணுத்திரளின் ஒலியே எழுத்து

தமிழ் எழுத்துக்களைத் தமிழ் இலக்கண காரர்கள் முதல் எழுத்து, சார்பெழுத்து என பாகுபாடு செய்துள்ளனர். (நன்னூலார்) தொல்காப்பியர் சார்பெழுத்தைச் சார்ந்துவரல் மரபு எனக் குறிப்பிட்டார்.

“மொழி முதற் காரண மாமணுத் திரளொலி
எழுத்தது முதல் சார் பெனவிரு வகைத்தே

(நன்னூல் 58)

“எழுத்தெனப்படுப அகரமுதல் னகர விறுவாய் முப்பஃதென்ப;
சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலம் கடையே”

(தொல்:1)

இந்த வகையில் எழுத்து பற்றி குறிப்பிட்ட தமிழ் இலக்கண காரர்கள் பின் முதல் எழுத்துக்களை பின்வருமாறு பாகுபடுத்துகின்றார்கள்.

1. உயிர் ஒலிகள் (உயிர் எழுத்துக்கள்)
2. மெய்யொலிகள் (மெய்யெழுத்துக்கள்)

உயிர் ஒலிகள் உயிர் (எழுத்துக்கள்)

1. மொழிக்கு உயிர் போன்று அமைவதால் அவை உயிர் எழுத்துக்கள் எனப்பட்டன.
- (2) உச்சரிக்கும்போது நுரையீரலில் இருந்து வருகின்ற காற்று எவ்விதத் தடையமின்றி வந்தால், அவை உயிர் ஒலிகள் அல்லது உயிர் எழுத்துக்கள் எனப்படும்.

இவ் உயிர் எழுத்துக்களைப் பாகுபாடு செய்யும்போது...

(1) அவற்றின் ஒசைநயம் நோக்கி...

- (a) உயிர்க்குறில்.. அ, இ, உ, எ, ஓ எனவும்
- (b) உயிர் நெடில் ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஓ, ஔ எனவும்
பாகுபாடு செய்தனர்

(2) அவற்றின் மாத்திரை அளவு நோக்கி...

- (a) உயிர் குற்றெழுத்து... அ, இ, உ, எ, ஓ
- (b) உயிர் நெட்டெழுத்து... ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஓ
- (c) கூட்டெழுத்து... ஐ, ஔ

(3) பிறக்கும் இடம் நோக்கி உயிர் எழுத்துக்களை

- (a) அங்காத்தலுடன் பிறப்பவை- அ, ஆ, இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ
அவற்றுள்
அ, ஆ ஆயிரண் டங்காந்தியலும்"
"இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ என இசைக்கும்
அப்பாலைந்து அவற்றோரன்ன"

(தொல்: 86)

- (b) இதழ் குவிதல் முயற்சியால் பிறப்பவை: உ, ஊ, ஓ, ஔ, ஐ

(4) குரல்வளை அதிர்வைக் கொண்டு...

- a) அதிர்வொலிகள் உயிர்
- b) ஒலிப்பில் ஒலிகள்

மெய்யெழுத்துக்கள் (மெய்யொலிகள்)

- (1) மொழிக்கு உடல்போன்று அமைகின்ற எழுத்துக்கள் மெய் எழுத்துக்கள் ஆகும்.
- (2) உச்சரிக்கும் போது நுரையீரலில் இருந்து வரும் காற்று ஏதாவது ஓரிடத்தில் தடைப்படுமாயின் அவற்றை மெய்யெழுத்துக்கள் என அழைப்பர்.

இம் மெய்யெழுத்துக்களை பாகுபாடு செய்யும்போது

(1) அவற்றின் ஓசைநயம் நோக்கி...

- (a) வல்லினம்... க், ச், த், ப், ட், ற்
- (b) மெல்லினம்... ங், ஞ், ண், ன், ம்
- (c) இடையினம்... ய், ர், வ், ல், ள், ழ்

(2) நுரையீரலில் இருந்து வரும் காற்று சிறிது நேரம் தடைப்படும் இடம் நோக்கி

- (a) இதழ் - ப், ம்
- (b) பல் - த், ற், வ்
- (c) முன்னண்ணம் - ல், ர், ன், ற்
- (d) இடையண்ணம் - க், ஞ், ட், ண், ள், ழ்,
- (e) கடையண்ணம் - ங், ப்
- (f) இடைப்பல் - ய்

(3) நுரையீரலில் இருந்துவரும் காற்று வெளியேறும் இடம் நோக்கி

- (a) வாய் ஒலிகள் - மூக்கறை அடைக்கப்பட்டுக் காற்று வாய் வழியாக வருமாயின்; வாய் ஒலியாகும்
க், ச், ட்

(b) மூக்கொலிகள் - வாயறை அடைக்கப்பட்டு காற்று மூக்கு வழியாக வருமாயின் மூக்கொலிகள் ஆகும்.
ங்,ஞ், ண்,ம்,ற்,ண்

(c) மூக்கொலிகள் கலந்த ஒலிகள் - இரண்டின் வழியாகவும் காற்று வரும்.

(4) குரல் வளை மடல் காற்று வரும் போது ஏற்படும் அதிர்வைப் பொறுத்து

(1) அதிர் வொலிகள் - நெஞ்சறையிலிருந்து காற்று வரும்போது குரல்வளை மடல் அதிருமானால் அது அதிர்வொலிகள் எனப்படும்

டி, ள, த

(2) ஒலிப்பில் ஒலிகள் - குரல் வளை அதிராமல் வருமாயின் அது ஒலிப்பில் ஒலிகள் எனப்படும்

க்,க்,த்

(5) ஒலியின் தன்மை அல்லது ஒலிப்பு முயற்சி நோக்கி அல்லது ஒலிதற்காலிகமாக தடைப்படும் இடம் நோக்கி

(a) வெடிப் பொலிகள் - க்,க்,ட்,ற்

நாக்கு

(b) மூக்கொலிகள் - ங்,ஞ்,ண்,ற்

மூக்கு

(c) உரசொலிகள் - ல, ள, ழ

காற்று உரசல்

(d) நாவளை ஒலிகள் - ட், ண், ண், ழ்

நுனி அண்ணம்

இவ்வாறு உயிர் மெய், எழுத்துக்களைத் தெளிவாக பாகுபடுத்தி உள்ளனர். இவ்வாறு எழுத்தின் பிறப்பிடம், பிறப்பு முயற்சி, அவற்றின் ஒலியளவு; மாத்திரை தொடர்பாக 2500

ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழரிடம் தெளிவான சிந்தனை இருந்தது என்பதற்கு தொல்காப்பியம் சான்று பகரும்.

“உந்தி முதலா முந்துவளி தோன்றித்
தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇப்
பல்லும் இதழும் நாவு மூக்கு
அண்ணமு முட்பட வெண்முறை நிலையான்
உறுப்புற்று றமைய நெறிப்பட நாடி-
எல்லா எழுந்துஞ் சொல்லுங் காலைப்
பிறப்பின் ஆக்கம் வேறுவே றியல
திறம்படத் தெரியும் காட்சி யான”.

(தொல்: 83)

என எழுத்துப் பிறப்பிடங்களைத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டு காட்டுகின்றது தொல்காப்பியம். இவற்றை ஏனைய இலக்கணக் காரரும் பின்பற்ற தமிழ் எழுத்துக்களில் சார்பெழுத்துக்கள் தொடர் பாக சிக்கல் தோன்றுகின்றது. இந்த நிலையில் சார்பெழுத்தும் (நன்னூல்) சார்ந்து வரல் மரபும் (தொல் காப்பியம்) ஒன்றா? நன்னூலார் சார்பெழுத்து எனக் குறிப்பிட்டது. உயிர் எழுத்துக் களின் மாத்திரை அளவில் வேறுபட்டது என்றாலும் அவற்றிலும் தெளிவு இல்லை. (உதாரணம் உயிர் மெய்) தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் சார்ந்து வரல்மரபு என்பது ஒலியன்களா? மாற்றொலி களா? அல்லது ஒலித்துணைகளா? என்ற பிரச்சனை பல இக்கால ஆய்வாளரிடையே காணப்பட்டாலும் அவை முற்றிலும் ஒலியன் வகையைச் சார்ந்தது ஆகும் என நிறுவுகின்றார்; தமிழ் மொழி இலக்கண இயல்பு ஆசிரியர் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாள் அவர்கள். அத்துடன் அவை மூன்றும் தனித்தனி வடிவங்களை உடையது எனவும், அவர் சான்றாதாரங்களோடு நிறுவுகின்றார். அந்தவகையிற் தொல்காப்பியர் சார்ந்துவரல் மரபு எனக்

குறிப்பிடுவது: குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம், ஆய்தம் எனும் மூன்றுமாகும்.

“அவைதான்
குற்றியலுகரங் குற்றியலிகர
மாய்த மென்ற
முப்பாற்புள்ளியு
மெழுத்தோரன்ன”

(தொல்)

நன்னூலார் சார்பெழுத்து பத்து எனக் குறிப்பிட்டு அவற்றை பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“உயிர்மெய் ஆய்தம் உயிரளபொற்றள
பாஃகிய இ,உ,ஐ,ஒளமஃகான்
தனிநிலைபத்துஞ்சார் பெழுத்தாம்”

(நன்னூல் 60)

இந்த வகையில் நன்னூலாருடைய சார்பெழுத்துக்களை இங்கு தனித்தனியே விபரிப்பது பொருந்தும் என நினைக்கின்றேன்

உயிர் மெய் -216

உயிர் எழுத்துப் பன்னிரெண்டும் மெய்யெழுத்து பதினெட்டுடன் சேர்ந்து உருவாகின்ற 216 எழுத்தும் உயிர்மெய் ஆகும்.

முற்றாய்தம் -8

புள்ளி வடிவான ஆய்த எழுத்தானது; குற்றறெழுத்தின் முன்னதாய் உயிரோடு கூடிய வல்லெழுத்து ஆறுடன் வருதலும், திரிதல் விகாரப் புணர்ச்சியால் வரும் ஒன்றும்; விரித்தல் என்னும் செய்யுள் விகாரத்தால் வரும் ஒன்றும் சேர்ந்து முற்றாய்தம் எட்டாகும்

உதாரணம் : எஃகு, சுஃசு, ஒன்பஃது, பஃறி

உயிரளபெடை- 21

உயிர் நெட்டெழுத்துக்கள் ஏழும் செய்யுள்களில், இசைப் பாடல்களில் ஓசைகுறையும் இடத்து மொழிக்கு முதல், இடை, இறுதி ஆகிய மூன்று இடங்களிலும் நீண்டு ஒலித்தல் உயிரளபெடை ஆகும்.

ஓஓதுதல்

உறஅர்க்கு

நல்லபடஅ

ஓற்றளபெடை- 42

மெய்யெழுத்துக்களில் வல்லினமும், ர,ழ தவிரந்த பத்தும் ஆயதம் ஒன்றும் குறில் கீழும், குறிலிணைக் கீழும் செய்யுள்களில் அல்லது இசைப்பாடல்களின்போது மொழிக்கு இடையிலும் இறுதியிலும் கூடி ஒலிப்பது ஓற்றளபெடை ஆகும். ஆய்தம் மொழிக்கு இறுதியில் அளவெடுக்காது.

இலங்கு

எங்குகிறைவன்

மடங்கலந்த

அங்கனிந்த

விலஃகி

எஃஃகிலங்கிய

குற்றியலுகரம் -36

தனிக்குற்றெழுத்து அல்லாத மற்றைய எழுத்துக்களின் பின்னே; வல்லின மெய்மேல் ஏறி; சொல்லின் இறுதியில் வரும் உகரம்: குற்றியலுகரம் ஆகும்.

இது ஆறு வகைப்படும்

உயிர் தொடர்

நெடில் தொடர்

ஆய்தத்தொடர்

வன்றொடர்

மென்றொடர்

இடைத்தொடர்

குற்றியலுகர எழுத்துக்கள் ஆறு (கு, சு, டு, து, பு, று)

இந்த ஒவ்வொரு வல்லெழுத்து (கு,சு,டு,து,பு,று) உடனும்; ஆறு வகையான (வன்றொடர், மென்றொடர்) குற்றியலுகரம் வரும் போது அது 36 ஆகும்

குற்றியலிகரம் -37

குற்றியலுகரத்தின்முன் யகரத்தை முதலிலே உடைய வரு மொழி வந்து புணரும்போது; அந்த உகரம் இகரமாகும். அதுவும் மியா என்ற அசைச்சொல்லில் உள்ள இகரமும் சேரும்போது; அது குற்றியலிகரமாகும்.

நாகு + யாது - நாகியாது
கேண்மியா

ஐகாரக் குறுக்கம் -3

ஐகாரம் தன்னைக் குறிக்கும் இடமும், அளவெடுக்கும் இடமும் அல்லாத சொல்லின் முதல், இடை, கடை ஆகிய நிலைகளில் எங்கு நின்றாலும் குறுகி ஒலிக்கும் அது ஐகார குறுக்கம் ஆகும்.

ஐப்பசி இடையன் குவளை

ஔகாரக் குறுக்கம் -1

ஔகாரம் சொல்லுக்கு முதலிலும் தன்னைக் குறிக்கும் இடத்திலும், அளபெடுக்கும் இடமும் அல்லாமல் ஏனைய இடங்களிற்கு குறுகி ஒலிக்கும் அது ஔகாரக் குறுக்கம் ஆகும்.
ஔவை

மகரக்குறுக்கம் -3

ண,ன முன்னும் னகர, லகரம் திரிந்த னகர, னகரங்களில் ஒன்றன் முன்னும் வருமொழி ; முதலில் நின்ற வகர மெய்யின்

பின்னும் மகரம் தன் மாத்திரையிற் குறுகி ஒலித்தல் : மகரக் குறுக்கம் ஆகும்.

மருணம் போனம் தரும்வளவன்

ஆய்தக் குறுக்கம்-2

லகர, ளகர வீற்றுப் புணர்ச்சியில் வருமொழி முதலில் தகரம் வரும்பொழுது ஆயுதம் தன் அரைமாத்திரை அளவில் நின்று குறுகும் அவ்வாறு குறுகுதல் ஆயுதக் குறுக்கம் எனப்படும் அல்+திணை அஃறிணை, முள்+தீது- முஃரேது

இவ்வாறு நன்னூலார் தனது சார்பெழுத்து கோட்பாட்டை முன் வைக்கின்றார். எனவே சார்பெழுத்துப் பற்றி நன்னூலார் கூறியதை பின்பற்றியே அவருக்கு பின்வந்த இலக்கண காரரும் தமது சார்புக் கோட்பாட்டை முன் வைக்கின்றனர். எனவே இவர்களது சார்பெழுத்துக் கோட்பாட்டிலும் காணப்படும் குறைபாடுகளைக் கருதி ஆறுமுக நாவலர் தனது இலக்கண சுருக்கத்தில் அப்பாகுபாட்டினை தவிர்த்தார். என கூறுவார் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் இருப்பினும் தொல் காப்பியரின் சார்பெழுத்துக் கோட்பாடு பொருத்தம் எனவும் அவர் கூறுகின்றார்.

ஆனால் இன்றைய மொழியியல் அடிப்படையில் நன்னூலார்களின் சார்பெழுத்து வகைப்பாடுகள் பொருத்தமானதுதானா? அவை இன்னும் பயன் பாட்டில் உள்ளனவா? முன்னைய இலக்கணம் யாவையும் இன்றைய மொழி அமைப்பில் ஏற்பட்ட பல்வேறு மாற்றங்களுக்குப் பொருந்துவனவாக அமைகின் றனவா? என்பது நுணிது ஆராயப்படவேண்டிய விடயம் ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது.

தமிழின் இரட்டை வழக்கு

எந்த மொழியாயினும் நீடித்து நிலைக்கவேண்டுமாயின் அம்மொழி பல்வேறு இயல்புகளைத் தனித்துவமாகக் கொண்டிருக்கவேண்டும். அந்த வகையில் ஒரு மொழி பேசும் சமூகத்தில் எழுத்து வழக்கு அல்லது இலக்கிய வழக்கிற்கு ஒரு மொழியும், மக்களின் அன்றாடப் பேச்சு வழக்கிற்கு அம் மொழியின் சிறிது வேறுபட்ட மாற்றங்களுடனான மொழியும் பேணப்படுகின்றன. இதனை மற்றொரு வகையில் கூறுவதாயின் ஒரு சமூகத்தில் கற்றவர்கள் (புலவர்கள்) ஒரு வகையாக மொழியை பேசு, அதே மொழியை கற்காதவர்கள் (பாமரர்கள்) வேறொரு விதமாக பேசுகின்றனர். கற்றவர்கள் பேசுகின்ற மொழி எழுத்து மொழியாக (இலக்கிய வழக்காக) நிலைத்து விடுகிறது. இதில் மாற்றங்கள் குறைவாக இருக்கும். காலம் செல்லச் செல்ல அதே உயர் மொழி என்னும் அந்தஸ்தை பெற்றுவிடுகின்றது. ஆனால் பாமரர் பேசுகின்ற மொழி காலத்துக்கு காலம், இடத்திற்கு இடம், சமூகத்துக்கு சமூகம் பல்வேறு மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டு உயிர் உள்ள மொழியாக நின்று நிலவுகின்றது. தாழ்ந்த சமூக மக்கள் தங்கள் மொழி மீது தாங்களே திருப்திப்படாமையாலும், அது பற்றிய அவர்களது தாழ்வு மனப்பான்மையாலும் அவர்கள் தங்கள் மொழியை மொழி என்ற அந்தஸ்து கொடுப்பதை விட்டுவிட்டு விட்டனர். அவர்கள் உயர்மக்கள் அல்லது கற்றவர்கள் பேசுகின்ற மொழியே உயர்மொழி என எண்ணத் தலைப்படுகின்றனர். இதனால் அவர்களினது பேச்சு மொழி பற்றிய எண்ணக்கரு, இலக்கிய வழக்கை விட தாழ்ந்த நிலையிலேயே உள்ளது. ஆனால் உண்மையில் மொழி என்ற அந்தஸ்து பேச்சு மொழிக்கே வழங்கப்பட வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுவர். அதுவே உயிருள்ள மொழியும் ஆகும்.

எனினும், இத்தகைய இரட்டைவழக்கு நிலை உயர்நிலை மொழிகளிலேயே காணப்படும் என்பர் மொழியியலாளர்கள்.

உதாரணமாக: தமிழில் உள்ளதைப் போலவே; சிங்களத்திலும் எழுத்து சிங்களமும், பேச்சு சிங்களமும் வேறுபட்டு உள்ளன. இத்தகைய இரட்டை வழக்குநிலை தோன்றுவதற்கான காரணங்கள் எவை? என்பதைப் பின்வருமாறு முன்வைக்கின்றார் டாக்டர் முத்துச்சண்முகன்.

1. மொழியில் உண்டாகின்ற ஒலி மாற்றங்கள், ஒவ்வொரு மொழியிலும், அம்மொழியை, பேசுகின்ற ஒவ்வொரு இனத்தவரிடையேயும், குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்தில் ஒவ்வொரு வகையான ஒலி மாற்றங்களை நிகழ்த்துகின்றன.
2. ஒலி வேறுபாடுகள் அந்தந்த இடத்துக்குரிய தட்ப- வெப்ப நிலைக்கு ஏற்றவை-
உ + ம் : ஐரோப்பாவில் மெய்யொலிகள் மிகுந்து இருக்கும்.
3. முயற்சிச்சுருக்கம் - படித்தான் - படிச்சான்
4. சில மொழிகளில் ஈருயிர் மயக்கம் ஒருயிராக மாறுகின்றது.
5. ஒரு நாட்டில் ஏற்படுகின்ற சமுதாய அரசியற் கிளர்ச்சி ஒலி வேற்றுமைக்கு காரணம்.
6. புதைந்து கிடக்கும் மொழியியல்பு, ஒரு இனம் இன்னொரு இனத்துடன் கலக்கும்போது
7. மக்கள் நாகரிக வேறுபாடுகள்.

இத்தகைய காரணங்களால் மொழியில் இரட்டைநிலை தோன்றும் என கூறுகின்றார். அவை பின் வருமாறு

இரட்டை வழக்கு உருவாக்கம் இரண்டு வகையில் உருவாகுவதைக் குறிப்பிடும். அறிஞர்கள் அவற்றைக் கூறுவர்.

1. இலக்கிய வழக்கு (எழுத்து வழக்கு, உயர்வழக்கு)
2. பேச்சு வழக்கு
 - அ) இடப் பேச்சு மொழிகள்
 - ஆ) சமூகப் பேச்சு மொழிகள்
 - இ) பேச்சு நடை

இத்தகைய மாற்றங்கள் ஓர் இடத்தில் தோன்றி, தண்ணீர் அலைகள் போல எங்கும் பரவும் என்பார் டாக்டர் முத்துச்சண்முகன்.

பேச்சுமொழி

புலன்களால் உணரப்படும் குறியீடுகள் உடையது. பொருளுக்கு குரிய ஒலிவடிவான குறியீடு கொண்டது பேச்சுமொழி ஆகும்.

எழுத்துமொழி

பொருள்களுக்கு வரிவடிவான குறியீடுகள் கொண்டது எழுத்து மொழியாகும்.

அறிவின் முயற்சியால் உணரப்படுவது

டாக்டர் மு.வரதராசன் மொழியைக் கீழ்வருமாறு உவமிப்பார்

1. பேச்சு மொழி - ஒருவரின் உடலைப் போன்றது
2. எழுத்து மொழி - அவரின் படத்தைப் போன்றது என்பார்.

பேச்சு மொழியே உயிர் உள்ளது ஆனால், அறிஞர்கள் அவற்றை ஆய்வு செய்யாது எழுத்து மொழியை ஆய்வு செய்வதாகத் தனது நூலிற் குறிப்பிட்டார்.

உயர்ந்த இலக்கியம் இருத்தலால் ஒரு மொழி உயர்ந்த மொழி ஆகாது என்பார் ஜெயர்சன். படித்தவர்கள் பேச்சில் உள்ள இலக்கணம் ; படிக்காதவர் பேச்சிலும் உள்ளது. என்பார் வெண்டரியே எனும் அறிஞன். நாட்டுப்புற மக்கள் பேச்சிற் கடுமையான இலக்கணம் உள்ளது. மேலும் அவர் பேச்சுமொழியை ஓடும் ஆறு போன்றது என்றும்; எழுத்துமொழி ஆற்றில் மிதக்கும் பனிக்கட்டி போன்றது எனவும் கூறுவார். ஏனெனில் இரண்டும் நீரால் ஆகியதே. எழுத்து மொழியும், பேச்சு மொழியும் அடிப்படையாகக் கொண்ட பேச்சு மொழியில் இருந்து வளர்ந்ததே. குளிர்மிகுதியால்

பனிஉறைந்தது போன்று வேறுபட்டதுபோல், கற்றவர்களின் தனிப்போக்கால் மொழி இறுகி அமைந்ததே எழுத்துமொழி ஆகும். உள்ளத்து உணர்ச்சியைத் தூண்டுவது பேச்சு மொழி எனவும், அறிஞன், முயற்சியால் ஒழுங்கு செய்து அமைக்கப்படுவது எழுத்து மொழி ஆகும். பேச்சுமொழி மழைநீர் திரண்டு வருவதைப் போன்றது எனவும் ; எழுத்து அணைகட்டி வாய்க்கால் வழியாக நீர் வருவதைப் போன்றது என்றும் குறிப்பிடுவார் மு.வ. அவர்கள்

இலக்கிய வழக்கு / எழுத்து மொழி / படித்தவர் வழக்கு

பொருளுக்குரிய வரிவடிவான குறியீடு கொண்டதும், அறிவின் முயற்சியால் ஒழுங்கு செய்து அமைக்கப்படுவதும் எழுத்து மொழி அல்லது இலக்கிய வழக்கு ஆகும். அத்துடன் வாக்கியக் கூறுகள் இலக்கண முறைப்படி அமைகின்றன. நீண்டநேர மூளை உழைப்பால் வருவன. அறிஞர்கள், செல்வாக்கு மிக்கவர்களாற் பேசப்படுவன, விரைவில் மாற்றம் அடையாதன இவை மொழியின் மாறுதலுக்கு இடம் தராதன, ஒட்டு நிலை உடையன, இலக்கியக் கட்டுரை எழுதும் போது பயன்படும்.

பேச்சு வழக்கு / பாமரர் வழக்கு

பொருளுக்கு உரிய ஒலிவடிவான குறியீடுகள் கொண்டன, உள்ளத்து உணர்ச்சியின் தூண்டுதலால் இயல்பாக தானே வரும். திரண்டுவரும் மழைநீரைப் போன்றன. உணர்ச்சி வசப்பட்டு பேசுபவரின் வாயில் எந்த இலக்கணக்கூறு முதலில் தோன்று கின்றதோ, அதே முதலில் வரும். எனவே, சொற்கள் மனம்போன போக்கில் அமைகின்றன. பேச்சு மொழியில் வாக்கியம் சுருங்கியது, எளியது, நேரானது, இயல்பானது எண்ணும் எண்ணங்களுக்கு உடனே ஒலிவடிவு கொடுத்துவிடுவாம். அம்மொழி பேசுவோர். மூளையின் குறைந்த உழைப்பால் வரும். பொதுமக்கள் பேச்சு வழக்கில், உள்ள இலக்கண கூறுகளால் வெற்றி பெறுகின்றன. விரைந்து மாற்றம் அடையுது மக்களின் அன்றாடத் தேவைகளை ஒட்டி வளர்கின்றன. அன்றாடம் பேசப்பயன்படும்.

இவ்வாறு ஒரு மொழியில் இரு வழக்குகள் அமைந்த போதும், அவ்விரு வழக்குகளும் தத்தமக்குரிய சூழல்களில் மட்டுமே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவார்கள். மொழியியலாளர்கள். அதற்கான சமூகக்கட்டுப்பாடும் இருந்து மொழிகளில் வந்துள்ளன. இத்தகைய நிலையே இரட்டை வழக்கு என்பார். (diglossic) இது எல்லா மொழியிலும் காணப்படுவது இல்லை. அவ்வாறு உள்ள மொழிகள் இரட்டை வழக்கு மொழிகள் (diglossic languages) எனப்படும்.

Ferguson (ஃபர்க்சன்) (1959) எனபவர், இரட்டை வழக்குப் பற்றி விரிவாக ஆய்வு நடத்தினார். அவர் ஒரு மொழியில் இரட்டை வழக்குநிலை தோன்றுவதற்கு மூன்று இயல்புகள் அல்லது காரணங்கள் இருக்க வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

1. நீண்ட இலக்கிய வரலாறு (அதிக இலக்கியங்கள்)
2. அந்த மொழியைப் பேசுபவர்கள் சிறந்த கல்வி அறிவு உடையவர்கள்.
3. இலக்கிய வளமும், நீண்ட கல்வி அறிவுடைய சமுதாயமும் ஆக இருத்தல் வேண்டும்.

இத்தகைய இலக்கிய வழக்கிற்கும், பேச்சு வழக்கிற்கும் ஒன்பது கூறுகளில் மட்டுப்பாடுகள் இருக்கும் என்பார் ஃபர்க்சன்.

1. மொழியியற்கூறுகள்
2. சுற்றறியப்படும் முறைகள்
3. தாம் பயன்படும் சூழல்
4. தமக்கு அல்லது அதற்கு சமூகம் அளிக்கும் மதிப்பு
5. பயன்படுத்தல்
6. இலக்கியமரபு
7. நிலைபேறு
8. நிலைத்த தன்மை
9. இலக்கணம் (சொல், ஒலிப்பு)

இந்த வகையில் உயர் வழக்குச் செம்மையான சூழலுக்கும் for malsrtution, பேச்சு வழக்கு இயல்பான சூழலுக்கும் (informal situation) பயன்படும், கபில் கவலபில் இவை இரண்டும் இணைந்தே தமிழகத்திற்கு காணப்படுகின்றன எனக் குறிப்பிட்டார்.

இரவீந்திரநாத் தாகூர் வங்காள மொழியின் பேச்சு வழக்கில் உயர் இலக்கியங்களைப் படைத்தார். அதனால் அவ்வழக்கு உயர் மதிப்பு பெற்றது.

உ+ம்: பேச்சு வழக்கு, தண்ணீர், குடி, துணிமணி, குடும்பம், அப்பா, அம்மா, லேசா, சும்மா, பரவாயில்லை

ஃபர்கூசன் இரட்டை வழக்கு மொழியில், பேச்சு வழக்கைவிட உயர் வழக்கே பழமையானது எனக் கூறினார். என்றாலும், வரலாற்று நோக்கிற் பேச்சு வழக்கே பழமையானது என்பார் மொழியியல் அறிஞர்கள். இவ்இரட்டை வழக்கு கோட்பாடு சமூகம் சார்ந்ததாகவே கருதப்படுகின்றது.

இரட்டை வழக்கு மொழியிற் காணப்படும் ஒன்பது கூறுகளையும் அககூறுகள், புறக்கூறுகள் எனப்பிரிப்பார் ஃபர்கூசன்

1. இலக்கண வேறுபாடுகள்	} அகக் கூறுகள்
2. சொல்	
3. ஒலிப்பு முறை	
4. இலக்கிய வளம்	
5. கற்றறிதல்	} புறநிலைக் கூறுகள்
6. மதிப்பு	
7. நிலைத்த தன்மை	
8. நிலை பேறு	
9. பயன்படும் சூழல்	

இவ்வாறு கூறப்படுகின்ற இரட்டை வழக்கு நிலைசங்ககாலத் திலிருந்தே தமிழிற் பேணப்பட்டு வந்ததைத் தொல்காப்பியம் சான்று கூறும்.

“இயற் சொல் றிரிசொற்றிசைச்சொல் வடசொல் லென்றனைத்தே செய்யு ளீட்டச்சொல்லே” (தொல்)

கல்வெட்டுக்கள் பெரும்பாலும் பேச்சுத் தமிழிலும், இலக்கியங்கள் பெரும்பாலானவை உயர்வாழ்க்கையும் தழுவி அமைத்தமைக்குப் பல சான்றுகள் உண்டு.

எனினும் இரட்டை வழக்கு பற்றிய ஆய்வு வெளிக்கொணர வேண்டிய பல செய்தி உள்ளன என்பதே எனது கருத்து.

தற்காலத் தமிழின் உருபன் அமைப்பும் வாக்கிய அமைப்பும்-சொல்லாக்கம் -சொல்லும் சொற்கூறுகளும்

(பகுபதம், பகாப்பதம், பகுபத உறுப்புக்கள், உருபன்கள்
மாற்றுருபு பற்றிய எண்ணக்கரு)

சொல்

சொல் என்றால் என்ன? என்ற வினா தமிழ்மொழியிற் பல விளக்கங்களை வேண்டிநிற்கின்றதொன்றாகவே இன்றுவரை தமிழிலே காணப்படுகின்றது. சொல் என்பதற்குத் தொல்காப்பியர் காலத்தில் இருந்து தற்காலம்வரை சரியான நேரடியான வரை விலக்கணம் தரப்படவில்லை என்றே எண்ண வேண்டியுள்ளது. இந்த சொல் என்ற பதம் குறித்து இன்றுவரை இலக்கண ஆசிரியர்கள் பல்வேறு விளக்கங்கள் தர முற்பட்டாலும், உண்மையிலேயே அவை அனைத்தும் ஏனையோர் கூற்றுக்களை மேற்கோள் காட்டி விளக்க முற்பட்ட நமுவற் போக்கையே காணக்கூடியதாக உள்ளது. இதை “தமிழ் வரலாற்று இலக்கணம்” மூலமாகவும், “தமிழ் மொழி இலக்கண இயல்பு” ஊடாகவும் அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது. இங்கு தமிழ்மொழி, இலக்கண இயல்பு ஆசிரியரின் கூற்றை அப்படியே தருதல் பொருத்தம் எனக் கொள்ளலாம்.

“சொல் என்றால் என்ன என்பதுபற்றித் தமிழ் இலக்கணகாரர் எத்தகைய கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தனர் என்று இதுவரை காலமும் மொழியியல் நூல் எழுதியவர்கள் தெளிவாகக் கூறினாரில்லை”

இந்தவகையிற் சொல் பற்றி தொல்காப்பியர், நன்னூலார் எத்தகைய கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை, ஆராய்ந்த தமிழ் வரலாற்றிலக்கண ஆசிரியர்; தொல்காப்பியர் ஒவ்வொரு சூத்திரத்தினூடாகவும், தனித்துச் சொல்லின் ஒவ்வொரு இயல்பையுங்கூறி விளக்க முற்பட்டார் என்றும்; நன்னூலார் அதைத் தொகுத்து ஒரு சூத்திரத்திலே தர முற்பட்டார் எனவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

இருப்பினும் நன்னூலார் தான் உருவாக்கிய பதவியல் எனும் அதிகாரத்தின் ஊடாகச் சொல்லுக்கு இணையான கருத்துக் கொண்ட வடமொழிச் சொல்லான “பதம்” என்ற கருத்திற் பதவியலிற், சொல் பற்றிய வரைவிலக்கணத்தைத் தந்து உள்ளதையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

எனது கருத்தின்படி நன்னூலார் கூறிய பதம் அல்லது சொல்பற்றிய வரைவிலக்கணம் தற் காலத்திற் சொல்லின் வரைவிலக்கணத்துக்குப் பொருத்தம்போல தோன்றுகின்றது. அத்துடன் தொல்காப்பியர் காலத்தில் தொல்காப்பியர் சொல்லுக்குக் கூறிய இயல்புகள், இலக்கணங்கள் இன்றும் சொல்லுக்குப் பொருந்துவனவாய் அமைந்துள்ளன. இதன் அடிப்படையில் தொல்காப்பியர் கூறிய சொல்பற்றிய சூத்திரங்கள் சிலவற்றையும், நன்னூலார் கூறிய சொல்பற்றிய சூத்திரங்களையும் இங்கு தருதல் பொருத்தம் ஆகும்.

எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே

(தொல்: சொ.155)

பொருண்மை தெரிதலும் சொன்மை தெரிதலும்

சொல்லி னாகும் என்மனார் புலவர்

(தொல். சொ.156)

தெரிபுவேறு நிலையலும் குறிப்பின் தோன்றலும்

இருபாற் றென்ப பொருண்மைநிலையே”

(தொல். சொ.157)

இங்கு இளம் பூரணனாரின் உரையின்படி; சொல் பொருளைக் குறிக்கும் அல்லது உணர்த்தும் எனவும், அது பொருளையும், தன்னையும் விளக்கும் எனவும், குறிப்பாகவும் பொருள் உணர்த்தும் என கூறப்படுகின்றார். அடுத்து சொற்களின் வகையைக் கூறுகின்றார்.

சொல்லெனப் படுப பெயரே வினையென்று

றாயிரெண் டென்ப அறிந்தி சினோரே

(தொல்: சொல்.158)

இடைச்சொற்கிளவியும் உரிச்சொற்கிளவியும்
அவற்றுவழி மருங்கில் தோன்று மென்ப.

(தொல்: சொல்.159)

எனச் சொற்களின் வகைகளைக் கூறுகின்றார் நன்னூலார். சொல் பற்றிய கருத்தைப் பின்வருமாறு எடுத்துக்கூறுகின்றார்.

ஒரு மொழி தொடர் மொழி பொதுமொழியென்ற
இரு திணை யம்பாற் பொருளையும் தன்னையும்
மூவகை இடத்தும் வழக்கொடு செய்யுளின்
வெளிபடக் குறிப்பின் விரிப்பது சொல்லே.

(நன்னூல்: 259)

எழுத்தே தனித்துத் தொடர்ந்தும் பொருள்தரின்
பதமா மது பகாப் பதம் பகுபதமென
இரு பாலாகியியலு மென்ப

(நன்னூல்.128)

இவ்வாறு தொல்காப்பியர் கூறியவற்றை நன்னூலார் தொகுத்துக் கூறி இருப்பினும், தொல்காப்பியரோடு ஒப்பிடும் போது சில தவறு விடுகின்றார் எனக் கூறுவார் பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை.

இருப்பினும் ஓர் எழுத்தோ அல்லது ஒன்று முதலான பல எழுத்தோ தொடர்ந்துவந்து பொருள் உணர்த்துமாயின் அது சொல்லாகும் எனக் குறிப்பிட்டதும், நன்னூலார் பதவியலில் அமைத்த பதம் என்பதும், இன்றைய மொழி ஆராய்ச்சியாளர் கூறும் உருபங்களும் உடன்படுவதைச் சுட்டிகாட்டும் இலக்கண ஆசிரியர்கள், இது முற்போக்கான அம்சம் எனக் குறிப்பிடுவார். இவ் உருபங்கள் பொருளை வேறுபடுத்துகின்றன, பாலை வேறுபடுத்துகின்றன, காலத்தை வேறுபடுத்துகின்றன, எனக் குறிப்பிடும் இக்கால இலக்கணஆசிரியர் அவற்றை பின்வருமாறு உதாரணம் மூலம் குறித்துக்காட்டுவார்.

செய்+வ்+ஆன்

செய்+வ்+ஆன்

ஒடு+வ்+ஆன்

செல்+வ்+ஆன்

செய்+கிறு+ஆன்

ஒடு+வ்+ஆன்

அழி+வ்+ஆன்

செய்+த்+ஆன்,

ஒடு+வ்+ஆர்

பொருள் வேறுபாடுபடுத்துவன

காலத்தை வேறுபடுத்துவன

பால்காட்டுவன

இவ்வாறு நோக்கும்போது நன்னூலாரின் கீழ்வரும் சூத்திரம் கவனத்துக்கு உரியது.

“...இருதிணை யாம்பாற் பொருளையும் தன்னையும்...”

இந்த நிலையில் இருவரதும் (தொல்காப்பியரதும், நன்னூலாரதும்) சூத்திரங்களை விரிவான முறையில் ஆராய்ந்த வரலாற்று இலக்கண ஆசிரியர் தொல்காப்பியரைப் பின்பற்றி நன்னூலாரும் சொல்லுக்கு வரைவிலக்கணம் கூறவில்லை என்பார்.

தொல்காப்பியர் சூத்திரத்திற்கு உரை எழுதிய சேனாவரையரது உரையை நோக்கும்போது, தொல்காப்பியர் சொல் பற்றிச் சரியாக வரைவிலக்கணம் ஒன்றைக் கூறியுள்ளார் போல தெரிகின்றது.

தொல் : சொல். 1 உரை

எழுத்தொரு ஒரு புடையான் ஒற்றுமை உடைத்தாய் பொருள் குறித்து வருவது சொல்லாகும்.

இவற்றை நோக்கும் போது ஏதோ ஒருவகையில் தொல்காப்பியரும், நன்னூலாரும் சொல்லுக்கு வரைவிலக்கணம் கூறியிருக்கின்றார்களோ எனவும் எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

நன்னூலில் சொல் என்பது

எழுத்துத் தனித்தோ தொடர்ந்தோ பொருள் தருமாயின் அது பதம் ஆகும் (சொல்)

தொல்காப்பியர் எழுத்தோடு ஒரு புடையான் ஒற்றுமை உடைத்தாய் பொருள் குறித்துச் சொல்லாகும்.

சொல்லின் தற்கால வரைவிலக்கணம்

தற்கால இலக்கண ஆசிரியர்கள் ஒரு எழுத்தாலாவது; பல எழுத்தாலாவது ஆக்கப்பட்டு அர்த்தத்தை தந்து, திணை, பால், இடம் என்னுமிவைகளை வெளிப்படையாகவேனும், குறிப்பாக வேனும் உணர்த்துவது சொல்லாகும் என நன்னூலைப் பின்பற்றி சொல்லுக்கு வரை விலக்கணம் கூறியுள்ளது நோக்கத்தக்கது.

சொற்பாகுபாடு

சொற்களைத் தொல்காப்பியர் மூன்றாகப் பாகுபடுத்துவதாகக் குறித்துக் காட்டுவார் பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை.

- 1) ஒரெழுத்துச் சொல் - ஆ, கா, வா
- 2) ஈரெழுத்துச் சொல் - நட, நில், ஒடு
- 3) இரண்டுக்கு மேற்பட்ட எழுத்துச் சொல் - ஒன்று நண்டு

நன்னூலார் சொற்கள் அல்லது பதத்தைப் பின்வருமாறு பாகுபடுத்துவர்.

- 1) பகுபதம்
- 2) பகாப்பதம்

பின் அவர் (நன்னூலார்) பதத்தைப் பின்வருமாறும் பாகுபடுத்துகிறார்.

- 1) ஒரெழுத்து ஒருமொழி
- 2) தொடர் மொழிகள்

எனப் பாகுபடுத்துகின்றார். இந்நிலையில் நன்னூலாரின் பாகுபாடு தெளிவற்றதாய் உள்ளது. மேலும், சொற்களை இருவரும் பின்வரும் அடிப்படையிலும் பாகுபாடுசெய்துள்ளனர்.

- 1) சொற்களஞ்சிய அடிப்படை
- 2) இலக்கண அடிப்படை

தொல்காப்பியரின் சொற்பாகுபாடுபற்றி அவரின் தொல்காப்பிய குத்திரங்கள் மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

சொல் லெனப் படுப பெயரே வினையென்று

றாயிரண் டென்ப அறிந்தி சினோரே. (தொல்: சொல்: 158)

இடைச்சொற்கிளவியும், உரிச்சொற்கிளவியும்
அவற்றுவழி மருங்கில் தோன்று மென்ப.

(தொல்: சொல்: 159)

இவை இலக்கண முறையில் அமைந்த சொற்பாகுபாடு
மேலும் சொற்களஞ்சிய அடிப்படையில்

இயற்சொல், திரிசொற், திசைச் சொல், வடசொல்லென்
றணைத்தே செய்யுள் ஈட்டச் சொல்லே

(தொல்: சொல்: 397)

என; சொற்களஞ்சிய அடிப்படையிற் பாகுபாடு செய்
துள்ளனர். செய்யுள் ஈட்டச் சொல் என்பதற்கு தற்கால இலக்கண
காரர், அவை தொல்காப்பியர் காலத்திலே இலக்கிய வழக்கு
அல்லது எழுத்து வழக்கில் இருந்த சொற்களையே குறிக்கும்
என்பார்.

இனி, நன்னூலார் சொல் என்பதை எவ்வாறு பாகுபாடு
செய்துள்ளார், என்பதை அவரின் குத்திரங்கள் ஊடாகப் பார்ப்பது
பொருத்தமாகும்.

அதுவே

இயற்சொல்திரிசொல் இயல்பிற் பெயர் வினை
ஏனை இரண்டாகும் இடையுரியடுத்து
நான்கு மாந் திசை வடசொலனு காவழி

(நன்னூல்: 270)

இந்தவகையில் நன்னூல் இயற்சொல் : பெயர், வினை,
இடை, உரி இயற்சொல்லாகவும் ; திரிசொல்: பெயர், வினை
இடை, உரித்திரி சொல் எனும் எட்டுடன் திசைச் சொல் வட சொல்
சேர்த்து பத்தாக பாகுபடுத்துகின்றார். ஆனால், தொல்காப்பிய
உரைகாரர் சேனா வரையாளர் இயற்சொல் பெயர், வினை, இடை
உரி எனவும் திரி சொல்: பெயர் திரிசொல் எனவும் திசை வட
சொல்லுடன் ஏழு ஆக வகைப்படுத்துகின்றார்.

தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும் (உயர்தர வகுப்பிற்குரியது) ————— பாலசிங்கம் பாலகணேசன்

இத்தகைய பாகுபாட்டில் தொல்காப்பியர் சொற்பாகு பாட்டிற் குறிப்பிட்ட மூன்று சூத்திரங்களையும் தொகுத்தே நன்னூற் சூத்திரம் அமைந்திருப்பதாக தோன்றினும், திரிசொல் விடயத்தில் அவர் வேறுபட்டு இருப்பதைக் காணமுடிகிறது. இதற்குக் காரணம் தொல்காப்பியர் கால மொழியமைப்பதற்கு ஏற்ப அவரின் இலக்கணம் அமைந்ததும், நன்னூலார் தனது கால இலக்கணத்துக்கு ஏற்ப அதை மாற்றி அமைத்துள்ளார் என்பதே பொருந்தும் ஏன்னில், தொல்காப்பியர் கால இலக்கண மரபு பிற்பட்ட காலங்களில் மாற்றமுற்றமைக்கு அக் கால இலக்கியங்கள் சான்று பகரும், அதனால் இலக்கியம் கண்டு இலக்கணம் இயம்பும் முறைக்கு ஏற்ப; இலக்கியத்தின் பொருள் மாற்றம் இலக்கணத்தையும் பாதித்து இருக்கலாம். இந்தவகையில் இலக்கண முறையில் அமைந்த சொற்பாகுபாடு.

- 1) பெயர்ச்சொல்
- 2) வினைச்சொல்
- 3) இடைச்சொல்
- 4) உரிச்சொல்

என அமைய; சொற்களஞ்சியமுறையில் அமைந்த சொற் பாகுபாடு பின்வருமாறு அமையும்.

- 1) இயற்சொல்
- 2) திரிசொல்
- 3) திசைச்சொல்
- 4) வடசொல்

என்று அமைகின்றது.

இயற்சொல்

இயற் சொல் பற்றித் தொல்காப்பியம், நன்னூல், மு.வரதராசனார் கருத்துக்களை நோக்குவோம்.

அவற்றுள்

இயற் சொற்றாமே

செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணித்
தம்பொருள் வழாமை யிசைக்குஞ் சொல்லே

(தொல்: சொல்.398)

செந்தமிழாகித் திரியாதி யார்க்குந்
தம் பொருள் விளக்குந் தன்மையை வியற்சொல்

(நன்னூல் 271)

கற்றோர்க்கும், மற்றோருக்கும் இயல்பாக விளங்கக்கூடிய சொற்கள்
இயற்சொல் ஆகும்.

(பேராசிரியர் மு.வரதராசன்)

மேலும், இயற்சொல் ஆனது; பெயர் இயற்சொல், வினை
இயற் சொல், உரி இயற்சொல், இடை இயற்சொல் என நான்கு
வகைப்படும்.

பெயர் இயற்சொல் - மண், பொன்
வினை இயற் சொல் - நடந்தான், வந்தான்
இடை இயற்சொல் - ஐ, ஆல் (அவனை, அவளால்)
உரி இயற்சொல் - அழகு, அன்பு

ஆனால் இயற்சொல் என்பதை தற்கால இலக்கணகாரர் பின்
வருமாறு வரைவிலக்கணப் படுத்துவர்.

செந்தமிழ் நிலத்து மொழியாகி கற்றவர்க்கும், கல்லாத
வர்க்கும் தன் பொருளை விளக்கும் சொல்லாகும் அல்லது,
இயல்பாக பொருளை உணர்த்தும் சொல் ஆகும்.

திரிசொல்

திரிசொல் பற்றித் தமிழ் இலக்கணகாரர் கூறி இருப்பதை
நோக்கும்போது

ஒரு பொருள் குறித்த வேறுசொல்லாகியும்
வேறுபொருள் குறித்த ஒருசொல்லாகியும்
இரு பாற் றென்ப திரிசொற் கிளவி

(தொல்: சொல்.399)

தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும் (உயர்தர வகுப்பிற்குரியது)

பாலசிங்கம் பாலகணேசன்

ஒரு பொருள் குறித்த பலசொல்லாகியும்
 பல பொருள் குறித்த வொரு சொல்லாகியும்
 அரிதுணர் பொருளென திரிசொல் லாகும்

(நன்னூல் சு.272)

கற்றவர்க்கு மட்டும் இயல்பாக விளங்கக்கூடிய சொல்
 திரிசொல்லாகும்.

தொல்காப்பியம் திரி சொல்லை பெயர் திரிசொல் எனமட்டும்
 கூற, நன்னூல் அதை நான்காக பிரிக்கின்றது.

பிள்ளை

└───┬───┘

பெயராத் திரிசொல் - கிள்ளை, தத்தை காசு-குற்றம்ஃபணம்

போனான்

└───┬───┬───┬───┘

வினைத் திரிசொல்-படர்ந்தான், ஏகினான், சென்றான், எழுதினான்
 வரைந்தான் நீங்கினான்,

வரும்

└───┬───┘

இடைத்திரி சொல் - சேறும், வருதும் - கொல(வினா, ஐயம்)

மிகுதி

└───┬───┬───┬───┬───┘

உரித் திரிசொல் - கால, உறு, தவ, நனி கடி, காப்பு, கூர்மை, அச்சம்

இயற்சொல்லையும், திரிசொல்லையும் இரண்டாகப் பாகு
 பாடுசெய்திருத்தல் பற்றி நன்னூலாரின் கருத்தை ஆய்வு செய்து
 ஆ.வேலுப்பிள்ளை இவற்றை ஒன்றாக சேர்த்து, திசைச்சொல், வட
 சொல் இரண்டையும் சேர்த்து மூன்றாக வகுத்து இருக்கலாம்
 எனவும் கூறுவார். இயற்சொல் இயல்பாக விளக்குவது திரிசொல்
 அரிது விளங்குவது என்ற கருத்தை அடிப்படையாக வைத்து,
 எவ்வாறு மேற்கூறிய கருத்தை கூறினார்? என்பது கேள்விக்கு
 உரியதாகக் காணப்படுகின்றது. இதில் மேலதிக ஆய்வும் வேண்டி

யுள்ளது என கருத இடமுண்டு. மேற்கூறிய கருத்துக்கு சான்றாக மேலும் கூறுகையில் இயற்சொல்லில் இருந்து விகாரம் பெற்றதே திரிசொல் என்றால்; வட சொல்லும் விகாரம் பெற்றுச் செய்யு ளீட்ட சொல்லாக வருவதை ஆதரத் துடன் குறித்துக் காட்டுவார். மேலும் செய்யுள் விகாரம் பெற்ற இயற்சொல்லே திரிசொல் என்பதை ஏற்க மறுத்துத் தொல்காப்பியர் திரிசொல் என்பதால் எதை கருதினார் என்று தெரியாது என முடிக்கின்றார். பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை.

எனினும் தற்கால இலக்கணகாரரின் கூற்றுப்படி ஒரு பொருளைக் குறிக்கும் பல சொல்லாகியும், பல பொருளை குறிக்கும் ஒரு சொல்லாகியும் அரிதில் உணரப்படுவதும் திரி சொல் ஆகும் என்ற வரைவிலக்கணம் தற்காலத்திற்கு ஏற்றது போலக் காணப்படுகின்றது.

திசைச்சொல்

திசைசொல்பற்றி தமிழ் இலக்கணகாரர்களின் கருத்தை நோக்கும் போது, தமிழ் மொழிக் குரிய சொற்களை இயற்சொல், திரிசொல் என பாகுபடுத்தியவர்கள் தமிழ்மொழி அல்லாத சொற் களை திசைச்சொல், வடசொல் எனப் பாகுபடுத்திக் கூறியுள்ளனர்.

செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிருநிலத்தும்
தம்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி.

(தொல: சொல்: 400)

செந்தமிழ் நிலஞ்சேர் பன்னிருநிலத்தினும்
ஒன்பதிற் றிரண்டினில் தமிழ் மொழி நிலத்தினும்
தங்குறிப்பினவே திசைச் சொல் லென்ப.

(நன்னூல். கு, 273)

திசைச் சொல்லாவது செந்தமிழ் நிலத்தைச் சார்ந்த நாடுகளில் இருந்துவந்து தமிழில் வழங்கும் சொல்லாகும்.

(இலக்கணச் சுருக்கம்)

தமிழ் மொழி நிலத்திலிருந்து வந்த திராவிட மொழிச் சொற்களைத் திசைச் சொல் என்பர்.

(தமிழ் மொழி இலக்கண இயல்பு)

இந்த நிலையில், தொல்காப்பியர் தமிழ்மொழியில் வழங்கும் திராவிட மொழி சொற்களை புறத் தன்மையுடைய வேற்றுமொழிச் சொல்லாகக் கருதாது, திசைச் சொற்கள் எனத் தனி ஒரு பாகுபாட்டுக்குள் அடக்கியதாகக் கூறுவார், தமிழ் மொழி இலக்கண இயல்பு ஆசிரியர் ஆவார்.

பசுவைத் தென்பாண்டி நாட்டில் பெற்றம் என்பர்
சோற்றை தென்பாண்டி நாட்டில் சொன்றி என்பார்
தந்தையைக் குட நாட்டில் அர்ச்சன் என்பார்
சிறுகுளத்தை அருவாநாட்டார் கேணி என்பார்.

வடசொல்

வட சொல் என்பதுபற்றி தமிழ் இலக்கணகாரருடைய கருத்துக்களை நோக்குவோம்.

வடசொற் கிளவி வட எழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்ஆ கும்மே.

(தொல்: சொல்: 401)

பொதுவெழுத்தானுஞ் சிறப்பெழுத் தானும்
ஈரெழுத் தானு மியைவன வடசொல்.

(நன்னூல் கு 274)

வடசொல்லாவது சம்ஸ்கிருத பதம் தமிழ்ச் சாரணம்
பெற்றுத் தமிழ் எழுத்தால் எழுதப்பட்டுத்
தமிழ்ப் பாடையில் வழங்கப்படும் சொல்லாகும்.

வடசொல்லில் இரண்டு வகைகளைக் கூறுவார்கள்

- 1) தற்சமம்
- 2) தற்பவம்

- தற்சமம் - வடமொழி சொல்லும், தமிழில் வழங்கும் சொல்லாகிய வடசொல்லும் உச்சரிப்பிற் சமமாய் இருந்தால் அது தற்சமம்.
- ஆரியத்திற்கும் தமிழுக்கும் பொதுவான எழுத்தினாலும் பொதுவான கருத்தினாலும் வருவது.

உ + ம்: கமலம், காரணம், குங்குமம்

- தற்பவம் - வடமொழிப் பதம் தமிழில் வழங்கி வடசொலாகும் போது எழுத்துத் தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் முதலிய விகாரமடையு மாயின் அது தற்பவம்.

இரு மொழியிலும் ஒத்த எழுத்தால் வரும்

அஸ்வம் - அசுவம் - தோன்றல்

விஷயம் - விடயம் - திரிதல்

ஸமரம் - சமர் - கெடுதல்

(இலக்கணச்சுருக்கம்)

வடசொல் என்பது வடதிசை மொழியில் இருந்துவந்து வழங்கும் சொல் ஆகும்.

சொற்களஞ்சிய அடிப்படையில் அமைந்த இப்பாகுபாடு இக்காலத்துக்குப் பொருத்தமானதாக அமையவில்லை எனக் கருதிய ஆறுமுக நாவலர் இப்பாகுபாட்டைத் தனது இலக்கணச் சுருக்கத்திற் குறியாதுவிட்டார் எனக் கூறுவார் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ்.

இருப்பினும் தமிழிற் சொல் பற்றிய ஆய்வுகள் போதாது என்பது அனைவரும் ஒப்ப முடிந்த கருத்து ஆகும். மேலும், தொல் காப்பியமும், நன்னூலும் தங்காலத்துக்கு ஏற்ற அடிப்படையில் இலக்கணமரபை (தமிழ் இலக்கண மரபை) ஏற்று அதற்கு ஏற்ற வகையில் இலக்கணம் செய்திருக்க இன்றைய மொழி ஆசிரியர்கள்

இக்காலத்துக்கு ஏற்ற இலக்கணங்களை கூறியுள்ளனரா என்பது இன்றைய இலக்கண அறிஞர்கள் ஒவ்வொருவரும் தம்மைத் தாமே கேட்கவேண்டிய கேள்வி ஆகும்.

இலக்கண முறையில் அமைந்த சொற்பாதுபாடு

தமிழ் இலக்கணகாரர் சொற்களை இலக்கண முறையிற் பாகுபாடு செய்யும்போது அவற்றை நான்காகக் குறிப்பிடுவர்.

- 1) பெயர்ச் சொல்
- 2) வினைச் சொல்
- 3) இடைச்சொல்
- 4) உரிச்சொல்

இப்பாகுபாட்டை கூறவந்த தொல்காப்பியம் பின்வருஞ் சூத்திரங்களால் அவற்றைத் தெளிவு படுத்தும்.

சொல்லெனப் படுவ பெயரே வினையென்று
ஆயிரண் டென்ப அறிந்தி சினோரே

(தொல்.சொல் : 158)

இடைச்சொற் கிளவியும் உரிச்சொற் கிளவியும்
அவற்று வழி மருங்கில் தோன்று மென்ப

(தொல்.சொல் : 159)

இங்கு சொல் என்று சொல்லப்படும் தகுதியை உடையதாக பெயர்ச்சொல்லையும், வினைச் சொல்லையும் கூறிய தொல்காப்பியர், இடை, உரிச் சொற்கள் பெயரையும் வினையையும் சார்ந்து வரும் எனவும் குறிப்பிட்டார்.

அவ்வாறு தொல்காப்பியம் கூறியமைக்கான காரணங்கள் எவை? அதாவது பெயர்ச் சொல்லையும், வினைச் சொல்லையும் இப்பாகுபாட்டில் முதன்மை நிலையில் வைத்தமைக்குக் பின்வரும் காரணங்களை குறிப்பிடுவார்கள் தமிழ்இலக்கண ஆசிரியர்கள். பெயர்ச் சொல்லுக்கும் வினைச் சொல்லுக்கும் பல சிறப்பு இலக்கணங்கள் உண்டு. அத்தகைய சிறப்பு இலக்கணங்கள் இடை, உரி சொற்களுக்கு இல்லாததன் காரணமாக அவற்றைப் பின்வைத்தார்கள்.

உதாரணமாகப் பெயர்சொல் வேற்றுமை ஏற்கும், ஒருவாக்கியத்தின் எழுவாயாகவும் பயநிலை ஆகவும் வரும். அத்துடன் எல்லா மொழிகளிலும் எழுவாயாக பெயர் சொல்லே வரும் எனவும் குறிப்பிடுவார் தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்பு ஆசிரியர். அத்துடன் அது (பெயர் சொல்) திணைபால் எண் இடத்தை உணர்த்தும்.

பெயர் சொல் இத்தகைய சிறப்பியல்புகளை கொண்டு இருப்பது போல, வினைச் சொல் தனது சிறப்பியல்புகளை கொண்டிருக்கும். காலத்தை காட்டும், அத்துடன் வாக்கியத்தின் பயனிலையாக அமையும், அவற்றுடன் திணை, பால், எண், இடம் ஆகியவற்றை உணர்த்தும்.

இத்தகைய சிறப்புக் கூறுகள் இல்லாத இடை, உரிச் சொற்களில், இடைச்சொற்கள் பெயர், வினைசொற்களை சாந்து வருவதோடு, அது சொற்களின் அக உறுப்பாகவும் அமைகின்றது உரிச் சொற்கள் சொற்களின் புற உறுப்பாகவும் அமைந்து காணப்படுகின்றன. இத்தகைய காணங்களாற் பெயர், வினையை முன்வைத்த தொல்காப்பியர் இடை, உரிச்சொற்களைப் பின்வைத்து ஒதினார்.

நன்னூலும் சொற்களைப் பெயர்ச் சொல், வினைச் சொல், இடைச் சொல், உரிச்சொல் என்றே இலக்கண முறையிற் பாகுபாடு செய்ய, அவ்விலக்கணத்தை பின்பற்றியே தற்கால இலக்கண காரரும், இலக்கணச் சுருக்க ஆசிரியர்களும் சொற்களைப் பெயர், வினை, இடை, உரி எனப் பாகுபாடு செய்கின்றனர்.

பெயர்ச் சொற்கள்

தொல்காப்பியம் பெயர்ச் சொற்களைத் திணை, பால், எண், இட அடிப்படையில் பாகுபடுத்தும் அத்தோடு அது பெயர்ச் சொற்களுக்கு நேடியான வரைவிலக்கணத்தைத் தராது எதிர்மறையான வரைவிலக்கணத்தையே தருகிறது. மேற்படி இரு சூத்திரங்கள் பின்வருமாறு,

தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும் (உயர்தர வகுப்பிற்குரியது) _____ பாலசிங்கம் பாலகணேசன்

“அவற்றுள்

பெயரெனப்படுபவை தெரியுங் காலை
யுயர்திணைக்குரிமையும் மஃறிணைக்குரிமையும்
மாயிருதிணைக்கு மோரன்ன உரிமையும்
மம்மூ உருபின தோன்றல் லாற”.

(தொல்.சொல்: 160)

எனத் திணை அடிப்படையிற் பெயர்ச்சொற்களை மூன்று
வகையாகப் பாகுபாடுசெய்வார் அவை பின்வருமாறு.

- 1) உயர்திணை
- 2) அஃறிணை
- 3) விரவுத் திணை

பின் பால் அடிப்படையில் பெயர்ச் சொற்களைப் பின்வருமாறு
பாகுபாடு செய்வார்.

“ஆடுஉ அறிசொல் மகடுஉ அறிசொல்
பல்லோர் ரறியுஞ் சொல்லொடு சிவணி
அம்முப்பாற் சொல் உயர்திணை யவ்வே”.

(தொல்.சொல்: 2)

இந்த அடிப்படையில் அடுத்து
ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல்லென்று
ருயிற்பாற்சொல் அஃறிணை யவ்வே.

(தொல். சொல்: 3)

ஆகவே பால் அடிப்படையிற் சொற்கள் பின்வருமாறு பாகு
படுத்தப்படும்.

- 1) ஆண்பால்
- 2) பெண்பால்
- 3) பலர்பால்
- 4) பலவின் பால்
- 5) ஒன்றன் பால்

எண் அடிப்படையிற் பெயர்ச் சொற்கள் இரண்டாக பாகுபடுத்
துவர்.

- 1) ஒருமை
- 2) பன்மை

இட அடிப்படையில் பெயர் சொற்கள் மூன்று வகையாக
பாகுபடுத்தலாகும். இவற்றை பாகுபடுத்தும் தொல்காப்பிய
சூத்திரம் பின்வருமாறு

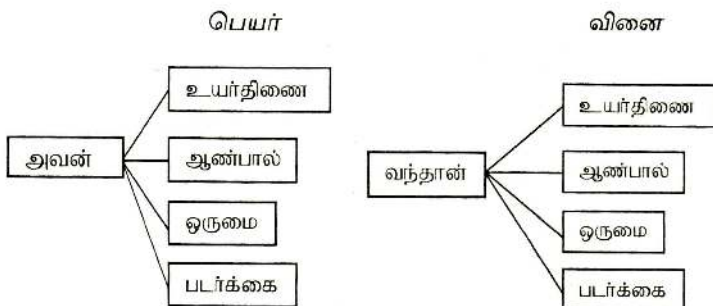
(நனனூல் 266)

செலவினும் வரவினும் தரவினும் கொடையிலும்
நிலைபெறத் தோன்றும் அந்நால் சொல்லுத்
தன்மை முன்னிலை படர்க்கை என்னும்
அம்மு விடத்தும் உரிய என்ப.

(தொல்.சொல்: 28)

தன்மை முன்னிலை படர்க்கை மூவகையிடனே

இவ்வாறு தொல்காப்பியர் பெயர்சொற்களை பாகுபடுத்திக்
கூறியிருப்பது பொருத்தமற்றது எனக்கூறும் தமிழ்மொழி இலக்கண
இயல்பு ஆசிரியர், மேலும் தொல்காப்பியத்தை பின்பற்றி பெயர்ச்
சொல் பற்றிய தனது ஆய்விற் பெயர்ச்சொற்களைப் பாகுபடுத்திய
வரலாற்று இலக்கண ஆசிரியர் ஆய்வு செய்தலை சாடுகின்றார்
அதற்கு அவர் தக்க காரணத்தையும் முன்வைக்கின்றார் அதில்
திணை, பால், எண், இடம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்த
பாகுபாடு பெயர்ச்சொல்லுக்கு மட்டுமன்றி அது வினைச்
சொல்லுக்கும் பொருந்தும் உதாரணமாக பின்வரும் பெயர்ச்
சொல்லையும், வினைச் சொல்லையும் நோக்குவோம்.

இவை வாக்கியத்தில் அமையும்போது அவன் வந்தான் என அமையும் . இங்கு இருசொற்களுக்கும் பொதுவாக நான்கு காரணிகளும் அமைகின்றன.

“வினையிற் தோன்றும் பகலறி கிளவியும்
பெயரிற் தோன்றும் பாலறி கிளவியும்
மயங்கல் கூடா தம்மா பினவே”

பெயர்ச் சொல் என்றால் என்ன எனத் தொல்காப்பியர் நேர்முறை யான வரைவிலக்கணம் எதனையும் கூறவில்லை.

பெயர்நிலைக் கிளவி காலந் தோன்ற
தொழினிலை யொட்டு மொன்றலங் கடையே
(தொல்: சொல்: 78)

வினையெனப்படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
நினையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும்

மேற்படி இரு சூத்திரங்களின்மூலம் வேற்றுமை ஏற்கின்ற சொல்லாக அமையும் சொற்கள் பெயர் சொல் ஆக அமையும் என ஊதிக்கலாமே ஒழிய; பெயர் சொற்கள் காலத்தை உணர்த்த மாட்டாதவை என்றே தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். தற்கால இலக்கண ஆசிரியரான டாக்டர். பொற்கோ என அழைக்கப்படும் பொன் கோதண்டராமன் பெயர் சொல் என்பதற்கு தனது இலக்காலத் தமிழ் இலக்கணம்மூலம் பின்வருமாறு வரை விலக்கண கூறுகின்றார்.

பெயர்ச் சொல்

வேற்றுமை விசுவதியை ஏற்பதாக்கவும் ஒரு தொடரின் எழுவாயாகவோ பயநிலையாகவோ பயன்பட வல்லதாகவும் அமைகின்ற சொல் பெயர்ச் சொல் என்று பெயர் பெறும்.

(இக்காலத் தமிழ் இலக்கணம் பக். 24)

பெயர்ச் சொல்லாவது பொறிகட்க்கும் மனத்துக்கும் விடைய மாகிய பொருளை உணர்த்தும் சொல்லாகும்.

(இலக்கணச் சுருக்கம் ஆறுமுகநாவலர்)

பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் என்பவற்றுள் ஒன்றைக் குறிப்பது பெயர் சொல்.

(இலக்கணச் சுருக்கம் இந்திய கிறிஸ்தவ சபை)

இவ்வாறான பெயர்ச்சொல்லின் வரைவிலக்கணம் பற்றி நான்னூலார் தெளிவாக எதையும் கூறாவிடிலும், அதன் இயல்புகள் பற்றி தெளிவாக கூறியுள்ளது நோக்கத்தக்கது. இந்த வகையில் டாக்டர் பொற்கோவின் பெயர்ச் சொல் பற்றிய வரைவிலக்கணம் பொருத்தமானது என்பதே எனது கருத்து ஆகும்.

வேற்றுமை உருபை ஏற்க வல்லதாயும் எழுவாயாக அல்லது பயனிலையாக செயற்படவல்லதாயும் அமைகிற சொல் பெயர்ச்சொல் என்று குறிக்கப்படும். இந்த பெயர்ச்சொல், பொருள், இடம், காலம், உறுப்பு (சினை) பண்பு (குணம்) தொழில் ஆகிய எதேனும் ஒன்றைக் குறிப்பதாக வரும். இப்பெயர்கள் தொடரியல் அடிப்படையில் ஆறு வகைப்படும். தமிழில் உள்ள எல்லாப் பெயர்களும் அவன், அவள், அவர்கள், அவை, அவர், அது முதலான பதிலீட்டுப் பெயர்களைக் கொண்டு பாதிலீடு செய்யப்படுகின்றன. இந்தப் பெயர்கள் ஆறாக வகுக்கப்பட்டுப் பதிலீடு செய்யப் படுகின்றன. இந்தப் பெயர்கள் ஆறாக வகுக்கப்பட்டு இருக்கின்றன.

வா என்ற வினை இறந்தகால உருபையும், பாலிட விசுதிகளையும் ஏற்கும்போது; வந்தான், வந்தாள், வந்தார், வந்தார்கள், வந்தது, வந்தன என்று ஆறுவகையான திரிபு வடிவங்களை எய்தியுள்ளது இந்த ஆறுவகையான திரிபுவடிவங்களுக்கு அடிப்படைக் காரணம் அறுவகையான பெயர்கள் ஆகும்.

“அவன் என்ற சொல்லாற் பதிலீடு செய்த எல்லாப் பெயர்களும் ஆண்பாற் பெயர்கள் ஆகும்”

அவன் - கண்ணன்

அவள் - அரசி

அவர் - புலவர்

அவர்கள் - பெண்கள், ஆசிரியர்கள்

அது - மரம்

அவை - மாடுகள்

இவற்றைப் பேராசிரியர் பொன் கோதண்டராமன் (தற்கால தமிழ் இலக்கணம்) கூறியிருந்தாலும் மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் போது திணை, பால் அடிப்படையில் அமைந்த பாகுபாடகவே தோன்றுகின்றது.

நன்னூல் ஆசிரியர் பெயர்ச்சொற்களை ஆறுவகையாக பாகுபடுத்துவார்.

1) பொருட்பெயர்

2) இடப்பெயர்

3) காலப்பெயர்

4) சினைப்பெயர்

5) குணப்பெயர்

6) தொழிற்பெயர்

நன்னூலாருக்குப் பின் அவரைப் பின்பற்றி பெயர்ச் சொற்களை வேறொரு அடிப்படையில் மூன்று வகையாகப் பிரிப்பார்கள். இதைத் தற்கால இலக்கணநூல்களிலும் காணலாம். இத்தகைய பாகுபாட்டின் பொருத்தம் கருதி இலக்கணச் சுருக்கம், இக்கால தமிழ் இலக்கணம் போன்ற இலக்கணங்களின் ஆசிரியர்கள் இப் தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும் (உயர்தர வகுப்பிற்குரியது) _____ பாலசிங்கம் பாலகணேசன்

பாகுபாட்டை கீழ்வருமாறு எடுத்துக் கூறியுள்ளனர். அவை பின்வருமாறு:

- 1) இடுகுறிப் பெயர்
- 2) காரணப் பெயர்
- 3) காரணஇடு குறிப்பெயர்

இடுகுறிப் பெயர்கள்

யாதொரு காரணமும் பற்றாது தொன்றுதொட்டு பொருட்களுக்கு வழங்கிவருகின்ற பெயர்கள் : இடுகுறிப்பெயர்கள்.

மரம், மலை, கடல்

- இது இரண்டு வகைப்படும் 1) இடுகுறிப் பொதுப்பெயர் - மரம்
2) இடுகுறிச் சிறப்புப்பெயர் - பலா

காரணப் பெயர்

யாதாயினும் ஒரு காரணம் கருதி ஒரு பொருளுக்கு வழங்கி வருகின்ற பெயர் காரணப்பெயர் ஆகும்.

மண்வெட்டி, பறவை

காரணப் பெயர் இரண்டு வகைப்படும்

காரணப் பொதுப் பெயர் - பறவை

காரணச் சிறப்புப் பெயர் - கிளி

காரண இடுகுறிப் பெயர்

காரணம் கருதியபோது அக்காரணத்தினை உடைய பல பொருளுக்கும், காரணம் கருதாதபோது இடுகுறி அளவாய் நின்று ஒரு பொருளைக்குறிக்கும் பெயர்கள் காரண இடு குறிப்பெயர்கள் ஆகும்.

நாற்காலி, முள்ளி

நன்னூலர் பெயர் சொல் என்றால் என்ன? என்பதை பின்வருமாறு தனது சூத்திரத்தின் மூலம் தருகின்றார்.

இடு குறி காரண மரபோடாக்கற்

தொடர்ந்து தொழிலலகாலந் தோற்ற

வேற்றுமைக் கினாய்த் திணை பாலிடத்தொன்று

ஏற்பவும் பொதுவு மாவன பெயரே

“அதாவது இடுகுறியும் காரணக்குறியும் எனும் இரண்டோடும் மரபும், ஆக்கப்படும் எனும் இரண்டையும் தொடர்ந்து பற்றி வினையால் அணையும் பெயர்கள் அல்லாதவை காலம் காட்டாமல், எட்டு வேற்றுமைகளும் சார்தற்கு இடமாகி, இருதிணையிலும், ஐம்பாலிலும், மூவிடத்திலும் ஒன்றையும் ஏற்று வருபவையும் அவ்விருதினை ஐம்பால் மூவிடங்களுள் பலவற்றிற்கு உரியவையும் ஆகி நிற்பன பெயர் சொல்”.

இந்த வகையிற் பெயர்ச் சொல்லானது வேற்றுமை ஏற்பனவாகவும் எழுவாயாகவோ பயனிலையாகவோ பயன்பட வல்லதாகவும் அமைகின்ற சொல் பெயர்ச்சொல் எனும் தற்கால வரைவிலக்கணம் ஏற்புடையதாகும்.

இங்கு நன்னூலாரின் முற்போக்கான அம்சம் யாதெனில் பெயர்ச் சொல்லுக்கு அதன் அனைத்து இயல்புகளையும் கூறி, வரை விலக்கணம் கூறியுள்ளார். ஆழமாக நோக்கும் போது நன்னூ லாரைப் பின்பற்றியே சிலவற்றை சுருக்கி, சிலவற்றை நீக்கியும் தற்கால இலக்கணகாரர் பெயர்ச்சொல்லுக்கு வரைவிலக்கணம் கூறியுள்ளார்கள் என்பது பொருத்தமானது ஆகும்.

இந்தவகையில் பெயர் சொற்களின் வகைகளை விரிவாக நோக்குவது பொருத்தமானது. அந்தவகையில் திணை, பால் எண் அடிப்படையில் அந்த பாகுபாட்டை நோக்குவோம்.

திணை அடிப்படையில் அமைந்த பாகுபாட்டில் உயர்திணை, அஃறிணை, விரவுத் திணை என பாகுபாடு செய்தார்கள்.

உயர்திணையைக் குறிக்கும் பெயர்களாகத் தொல்காப்பியர் மக்கட் பெயரைக்கூற, நன்னூலார் தனது காலத்தில் தமிழிலே வடமொழிச் செல்வாக்கு மிகுந்ததால் தேவர் நரகர் ஆகியவற்றை

யும் உயர்திணைக்குள் அடக்கினார்.

“உயர்திணை என்மனார் மக்கட்குட்டே”

(தொல்.சொல்: 1)

“மக்கள் தேவர் நரகர் உயர்திணை”

(நன்னூல்.சூ. 261)

அஃறிணை எனும் போது மக்களை சுட்டுகின்ற பெயர் அல்லாத ஏனையவற்றை அஃறிணைக்குள் அடக்குவார்

உயர்திணை என்மனார் மக்கட்குட்டே

அஃறிணை என்மனார் அவரல பிறவே

(தொல்.சொல்: 1)

மக்கள் தேவர் நரகர் உயர்திணை

மற்றும் முயிர் உள்ளவும் அல்லவும் அஃறிணை

(நன்னூல் சூ 261)

நன்னூல், மக்கள், தேவர் நரகர் தவிர்ந்த ஏனையவற்றை குறிக்கும் சொற்களை அஃறிணை என்பார். நன்னூலாரின் பாகுபாட்டில் வரும் நரகர், தேவர் என்பன சமய அனுட்டானங்களால் வரும் கற்பனைப் பெயர்கள். ஆகவே திணை அடிப்படையில் தொல்காப்பியர் கூறிய உயர்திணை அஃறிணை கோட்பாடுகள் தற்காலத் துக்கும் பொருத்தமானது போல் தோன்றுகின்றது.

பால் அடிப்படையில் உயர்திணையில் அமைவனவற்றை

1. ஆண்பால்

2. பெண்பால்

3. பலர் பால் என பாகுபடுத்துவர்.

தமிழ் இலக்கண ஆசிரியர்கள் அதை தொல்காப்பியமும், நன்னூலும் ஒரே அடிப்படையில் பாகுபடுத்துகின்றன. அஃறிணையை

1. ஒன்றன்பால்

2. பலவின் பால் எனப் பாகுபடுத்துவர்.

ஆடுஉ அறி சொல் மகடுடுஉ அறிசொல்
பல் லோர் அறியும் சொல்லொடு சிவணி
அம்முப்பாற் சொல் உயர்திணை யவ்வே

(தொல். சொல்: 2)

ஒன்றறிசொல்லே பல வறிசொல்லே
ஆயிரு பாற்சொல் அஃறிணைக் கவ்வே

(தொல். சொல் 3)

ஆண் பெண் பலரென முப்பாற் றுயர்திணை

(நன்னூல்: 262)

ஒன்றே பலவென் நிருபாற் றஃறிணை

(நன்னூல் சூத் : 263)

இட அடிப்படையில் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என
பாகுபடுத்தும் நிலையை நன்னூல் பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

தன்மை முன்னிலை படர்க்கை மூவிடனே

(நன்னூல். சூத்: 266)

தன்மை முன்னிலை படர்க்கை என்னும்

அம் மூவிடத்து உரிய வென்ப.

(தொல். சொல் 28)

இத்தகைய பாகுபாடுகளை வெவ்வேறு இலக்கணகாரர், வெவ்
வேறு காலங்களிற் பெயர்ச்சொற்களைப் பாகுபாடு செய்திருந்
தாலும் அப்பாடு பாடுகளில் தெளிவற்றநிலை தொடர்ந்தும் காணப்
படுகின்றன. அந்தவகையில் நன்னூலாரின் பாகுபாடுகள்
பொருத்தமானது என இலக்கண ஆசிரியர்கள் கூறினாலும் (பொரு,
இடம், காலம், திணை, குணம், தொழில்) அவர் அப்பாகு பாட்டை
மட்டும் தனது பெயர்ச் சொல் பாகுபாட்டில் கூறவில்லை,
அவற்றுடன் தொல்காப்பியர் முதலிய ஏனைய இலக்கண
காரர்களின் பாகுபாட்டையும் தன்னுள்ளே சேர்த்துள்ளார்
அந்தவகையில் திணை, பால் எண், இட அடிப்படையிலும்,
இடுகுறி, காரணம், காரணஇடுகுறி எனவும் பாகுபாடு செய்து

இருப்பது மேலும் குழப்பத்தை ஏற்படுத்துகின்ற ஒன்றாகவே காணப்படுகிறது. பேராசிரியர் பொற்கோ தனது “இக்காலத் தமிழ் இலக்கணம்” எனும் நூலிற் பெயர்ச் சொல்லைப் பல்வேறு அடிப்படையில் பாகுபாடு செய்திருந்தாலும் அவை எல்லாம் பெயர்ச் சொல்லுக்குப் பொருத்தமானவைதானா? என்பது நோக்கத்தக்கது.

இந்த வகையில் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் அவர்களின் கீழ்வரும் கூற்று நோக்கத்தக்கது.

“பெயர்ச் சொல் பாகுபாட்டில் நன்னூலாரின் பாகுபாடு மிகப்பொருத்தமானது” என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்தவகையில் ஆறுவகை பெயர்பாகு பாடே பொருத்தமானது எனும் கருத்தே வலுவற்றதாகவுள்ளது எனக் கருத இடமுண்டு.

வேற்றுமைகள்

வேற்றுமை என்கிற கருத்துநிலைகள் தமிழ் இலக்கண மரபில் தெளிவாகவும் சிறப்பாகவும் பயின்று வந்திருப்பதை ஏனைய மொழிகளுடன் ஒப்பிடும்போது உணர்ந்து கொள்ளலாம். மேலத்தேசத்தவர்கள் வேற்றுமையை "Case" என்ற பதத்தைப் பயன்படுத்திச் சுட்டினார்கள். அவர்கள் "பெயர்ச்சொல்" ஒன்றினது உண்மையான வடிவத்துக்கும் அதனின்று வேறுபட்டுவரும் வடிவங்களுக்கும் இடையே காணப்படும் வேற்றுமையினை உணர்த்துவதற்கு Case என்ற பதத்தைப் பயன்படுத்தினர்." இந்த வகையில் மேலத்தேசத்தவர்கள் பெயர்ச்சொல்லின் சொல்லுரு மாற்றம் வேற்றுமை என வாதிட்டனர். மேலும், அவர்கள் வேற்றுமை என்பதில் "சொல்லுரு மாற்றத்துக்கே அதிக முக்கியம் தந்தனர்.

ஆனால், தமிழ்மொழி ஒட்டுமொழி என்ற காரணத்தால் பெயர்ச் சொல்லுடன் வேற்றுமை உருபை அதிக மாற்றம் இல்லாமல் ஒட்டப்படுகின்றது. இந்த வகையில் தமிழ் இலக்கணகாரர் சொல்லுரு மாற்றத்தைக் காட்டிலும், பொருள் மாற்றமே உன்னதமானது. எனவே அதனையே முதன்மைப்படுத்தினர். ஆனால் சில சொற்கள் விதிவிலக்காக (தமிழ்) உருமாற்றம் அடையும் எனக் குறிப்பிடுவார். "தமிழ் இலக்கண இயல்பு ஆசிரியர்"

உ+ம்; நான் → என், நீ - உன்

நான், நீ எனும் சொற்கள் வேற்றுமை உருபு ஏற்கும் இடத்து இத்தகைய மாற்றத்தை அடைகின்றன. இருப்பினும்

இதை விதிவிலக்காகவே தமிழில் இதைக் கருதவேண்டி உள்ளது. இந்த வகையில் தொல்காப்பியர் கூற்று கவனிக்கப்பட வேண்டியதொன்று.

"எழுவாய் உருபு திரிபில் பெயரே"

இங்கு பெயர்ச்சொல் "திரிபில்" எனக் கூறப்படுவதன் மூலம், மாற்றம் இல்லாத பெயர்ச் சொல்லையே வேற்றுமை உருபு ஆக கருத வேண்டியுள்ளது. ஆகவே பெயர்ச் சொல்லில் உரு மாற்றத்தை தமிழ் வேற்றுமை அமைப்புக்கள் வேண்டி நிற்கவில்லை. அடுத்து நன்னூலார் மிகவும் தெளிவாகப் பொருள் மாற்றமே தமிழில் வேற்றுமையில் வேண்டப் படுகின்றது எனத் தனது நன்னூல் சூத்திரத்தில் எடுத்துக் காட்டுவார்.

"... பொருள் வேற்றுமை செய்வன"

எனவே பெயர்ச் சொல்லின் பொருளை வேறுபடுத்துவன வேற்றுமை ஆகும். என இக்கால வேற்றுமை பற்றிய கருத்து நிலை மிகத் தெளிவாகத் தமிழ் இலக்கணமரபில் இருந்து வளர்ந்து வந்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. வேற்றுமைக்குத் தொல்காப்பியர் நேரடியான வரைவிலக் கணத்தைக் குறிப்பிடாவிட்டாலும் "எழுவாய் வேற்றுமை பெயர் தோன்றுநிலையே" என்பதில் வேற்றுமையில் பெயர்ச்சொல்லுடன் வேற்றுமை உருபு ஒட்டப்படுகின்றது என்பதில் தெளிவாக இருந்திருப்பார்போலத் தெரிகிறது. தொல்காப்பிய மரபைப் பின்பற்றியே இலக்கணம் செய்கின்ற நன்னூலார் "தம்மை ஏற்றுக்கொள்கின்ற பெயர்ச் சொல்லுக்கு ஈறாக நின்று பொருளை வேறுபடுத்துவதே வேற்றுமை" என்கின்றார். இந்த வகையில் பெயர்ச்சொல்லில் உருமாற்றம்

இல்லாமல், உருபுகள் பெயர்ச்சொல்லில் இறுதியில், ஒட்டப் படுகின்றது எனும் இக்கருத்தில் தமிழ் இலக்கணகாரர் ஒன்று. பட்டு இருக்கின்றார்கள், என்பதில் இலக்கணச் சுருக்ககாரர் கருத்தில் இருந்து விளங்கிக்கொள்ள முடியும்.

"ஏற்கும் மெவ்வகைப் பெயர்கும் மீறாய் பொருள்
வேற்றுமை செய்வன வெட்டே வேற்றுமை"

(நன்னூல் 231)

வேற்றுமை ஆனது தொல்காப்பியருக்கு முற்பட்ட காலத்தில் ஏழாக இருந்தது, எனக் கூறும் தொல்காப்பியர் தனது காலத்தில் அவ்வேற்றுமை எட்டு எனக் குறிப்பிடுவர்.

"வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப"

(தொல். சொல் 63)

"விளிகொள் வதன் கண் விளியோ டெட்டே

(தொல். சொல். 64)

நன்னூலார் வேற்றுமையை எட்டு என்றே குறிப்பிடுகிறார்.

"ஏற்கும் மெவ்வகைப் பெயர்க்கும் ஈறாய்ப் பொருள்
வேற்றுமை செய்வன வெட்டே வேற்றுமை"

(நன்: சூ. 231)

அடுத்து தமிழிலே ஒவ்வொரு வேற்றுமையும் ஒவ்வொரு விசேடித்த பொருளுடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளன. பெயர்ச் சொற்கள் வேற்றுமை உருபை ஏற்றால் மட்டும் போதாது அது பொருளை வேறுபடுத்த வேண்டும் என்பதில் இலக்கண ஆசிரியர் தெளிவாக இருந்துள்ளனர்.

"யாதனுறுபிற கூறிற் றாயினும்

பொருள்சேர் மருங்கில் வேற்றுமை சாரும்

"(நன்னூல் 317)

இதில்; தொல்காப்பியமும், நன்னூலும் முரண்படாது
தெளிவாக உள்ளன.

பெரும்பாலான மொழிகளில் வேற்றுமையின்
இலக்கணச் செயற்பாடுகள் இவை எனக் குறித்துக்காட்டுவார்
பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்.

1. பேசப்படும் பொருள் - எழுவாய்
அதனால், செய்யப்படும் பொருள்.
அது ஓரிடத்தில் இருந்து நீங்குதல்
அது ஓரிடத்தை அடைதல்
அது ஓரிடத்தில் நின்றல்
அது ஒன்றை வைத்திருத்தல்
அது ஒன்றுடன் செல்லுதல்
அது அதனுடைய கருவியாதல்
அது விளியாதல்.

இவை யாவற்றையும் தமிழ் மொழியில் எட்டு
வேற்றுமைக்குள் அடக்கிக்கூறுவார்கள். இலக்கண
ஆசிரியர்கள்.

"விளி கொள்வதன்கண் விளியோடெட்டே"

(தொல்)

"பொருள் வேற்றுமை செய்வன வெட்டே வேற்றுமை"

(நன்னூல்)

தொல்காப்பியர், நன்னூலார் போன்றவர்கள் தத்தம்
காலத்து தமிழ் மரபிற்கு ஏற்ப வேற்றுமை எனும் இலக்கணச்

செயற்பாட்டை அமைத்திருக்க வீரசோழியம், பிரயோக விவேகம், நேமிநாதம் முதலிய இலக்கண நூல்களின் ஆசிரியர்கள் வடமொழி இலக்கண மரபைப் பின்பற்றியே தமிழ் வேற்றுமை அமைப்பை அமைத்துள்ளதாகக் குறை கூறுவர் இலக்கண ஆய்வாளர்கள்.

இந்த வகையில் வேற்றுமைப் பொருள், உருபு சொல்லுருபு போன்ற அம்சங்களுடன் வேற்றுமை தொடர்பு பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்தவகையில் உருபு, சொல்லுருபு ஆகியவற்றைத் தெளிவாக வரைவிலக்கணப்படுத்தவேண்டிய தேவை உள்ளது.

உருபு

உருபு என்பது பெயர்ச் சொல்லுடன் ஒட்டப்படும் ஒரு வகை இடைச்சொல். இங்கு இடைச்சொல் எனப்படும்போது அது தனித்து நின்று பொருளைத் தராது. ஆனால் பெயர்ச்சொல்லின் பொருளை வேறுபடுத்தும்.

சொல்லுருபு

சொல்லுருபு என்பது சொல்லின் பண்பாகிய பொருளை சுட்டும் பண்பைப் பெற்றுள்ளதுடன், பெயர்ச்சொல்லின் பொருளையும் வேறுபடுத்துவது ஆகும். மேற்படி வரைவிலக்கணம் ஓரளவு இரண்டையும் வேறுபடுத்தினாலும் மேலும் தெளிவு வேண்டியதாக உள்ளது.

தொல்காப்பியம் வேற்றுமையியலில் முதலாவதாக, வேற்றுமையின் பெயரையும், அடுத்து அதன் வடிவத்தையும், பின்னர் வேற்றுமைப் பொருளையும் பின், வேற்றுமை

உருபுகளையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இதன்மூலம் முதலில் வேற்றுமை பயக்கும் பொருளின் முக்கியத்துவத்தையும் பின்னரே உருபு பெறும் இடத்தையும்; தெளிவாகக் காட்டுகின்றார் தொல்காப்பியர்.

எழுவாய் வேற்றுமையிற் பெயர்ச்சொல்லானது ஆறுவகையான படிநிலைகளை ஏற்பதாகக் காட்டும் தொல்காப்பியர், மூன்றாம் வேற்றுமை பற்றி சங்ககாலத்தில் வழங்கிய தமிழ்மொழிக்கு ஏற்பவும் உருபு அமைத்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

அவர் காலத்தில் ஒரு ஆன் என்னும் உருபுகள் உடனிகழ்ச்சி, கருவிப் பொருளை வேறுபடுத்தும் எனவும், ஒரு உடனிகழ்ச்சிப் பொருளையும், ஆல் கருவிப்பொருளிலும் இடம்பெற்றது. பின்னர் அதாவது இடைக்காலத்தில் ஒரு, ஒரு உடனிகழ்ச்சி பொருளையும் ஆல், ஆன், ஆகியவை கருத்தா, கருவி பொருளையும் உணர்த்தியது.

மேலும் தொல்காப்பியம் ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபு இன் எனக் குறிப்பிட, பிற்காலத்தில் நன்னூல் ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபைக் குறிப்பிடும்போது இல், இன் என, இல் ஐயும் சேர்த்துக்கூறியது.

ஆறாம் வேற்றுமையும் அது, என தொல்காப்பியம் குறிப்பிட நன்னூல், இளம்பூரணார், சேனாவரையனார் உரைகளைப் பின்பற்றி அது, ஆது, ஆ என்பன தற்கிழமை பிறிதின் கிழமை ஆகிய பொருளை வேறுபடுத்தும் எனக் குறிப்பிட்டார்.

ஏழாம் வேற்றுமையிலும் தொல்காப்பியர் இடம், நிலம், காலம் எனும் மூன்று பொருளையும் கண் எனும் உருபு வேறுபடுத்தும் எனக் குறிப்பிடுவார். ஆனால் நன்னூல் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களைப் பின்பற்றி ஏழாம் வேற்றுமை உருபாக கண், கால், கடை, இடை, தலை, வாய் போன்ற உருபுகள் இடப்பொருளை வேறுபடுத்தும் என்பார். இவற்றையெல்லாம் நோக்கும்போது நன்னூலார் தன்காலத்து தமிழ்மொழி வழக்கைவிடவும் முந்தைய இலக்கண அறிஞர்களின் கருத்துக்கு முன்னுரிமை தந்து இலக்கணம் கூறியதே இதற்குக்காரணம் ஆகும் எனக் கூறுவார். "இலக்கண நூல்களின் கருத்து வளர்ச்சி" எனும் நூலின் ஆசிரியர் முனைவர் பெ. சுயம்பு.

ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும்போது நன்னூலரின் வேற்றுமை பற்றிய கருத்துக்கள் அவர் தொல்காப்பிய உரையைப் பெரிதும் சார்ந்து உள்ளார் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டும் அவரின் இக் கருத்துக்களைப் பின்பற்றி ஏனைய இலக்கண நூல்களான இலக்கண விளக்கம், வீரசோழியம், நேமிநாதம் போன்றன தமது கருத்துக்களை முன்வைத்தன.

இந்த வகையில் வேற்றுமை பற்றிய தெளிவான சிந்தனை தற்காலத்தில் தமிழ் மக்களிடையே விளங்கத் தடையாக சில கருத்துக்கள் தற்கால வேற்றுமைகளில் காணப்பட்டாலும், தமிழ் இலக்கண ஆசிரியர்கள் தமிழ்மொழிக்கு ஏற்றவகையில் வேற்றுமை பற்றிய கருத்துக்களைத் தனித்துவமாகக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பது கீழ்வரும் வேற்றுமை தொடர் பான கருத்துக்களில் இருந்து தெளிவுபெறலாம்.

வேற்றுமை

தம்மை ஏற்றுக்கொள்கின்ற பெயர்ச்சொல்லுக்கு இறுதியில் நின்று பொருளை வேறுபடுத்துவது வேற்றுமை ஆகும். அல்லது பெயர்ச் சொல்லின் பொருளை வேறுபடுத்துவது வேற்றுமை ஆகும்.

வீட்டைக் கட்டினான்:

இதில் 'வீடு' என்ற சொல்லின் இறுதியில் ஐ என்னும் உருபு நிற்பதைக் காட்டலாம்.

இவ் வேற்றுமைகள் எட்டு வகைப்படும்.

முதலாம் வேற்றுமை:

ஒரு பெயர்ச்சொல் ஆனது; பெயர், வினை, வினா ஆகியவற்றை பயனிலையாகக் கொண்டு முடியுமாயின்; அது முதலாம் வேற்றுமை ஆகும்.

கந்தன் அவன் - பெயர்

செந்தாரன் வந்தான் - வினை

கண்ணன் யார்? - வினா

இங்கு திரிபில்லாத பெயர்ச்சொல்தான் முதலாம் வேற்றுமையின் உருபு எனக் கூறப்பட்டாலும்; முதலாம் வேற்றுமைக்கு உருபு இல்லை என்றே தற்காலத்தில் வழங்கப்படுகின்றது. ஆயினும்; ஆனவன், ஆனவள், போன்ற ஐம்பாற் சொற்களும் சொல்லுருபாக வரும்.

கந்தன் ஆனவன் வந்தான்.

கமலா ஆனவள் போனாள்.

மாணவர்கள் ஆனவர்கள் வந்தனர்.

மாடுகள் ஆனவை வந்தன.

மாடு ஆனது போனது.

இரண்டாம் வேற்றுமை

ஒரு பெயர்ச்சொல் ஆனது; ஆக்கல், அழித்தல், அடைதல், ஒத்தல், நீத்தல், உடைமை ஆதியாம் பொருள்களுள் யாதேனும் ஒன்றை உணர்த்துமாயின்; அது இரண்டாம் வேற்றுமை ஆகும். இவ் இரண்டாம் வேற்றுமைப்பொருளை 'ஐ' என்னும் உருபு வேறுபடுத்தும்.

வீட்டைக் கட்டினாள்	-	ஆக்கல்
மரத்தை வெட்டினாள்	-	அழித்தல்
ஊரை அடைந்தான்	-	அடைதல்
புலியை ஒத்தான்	-	ஒத்தல்
கல்வியைத் துறந்தான்	-	நீத்தல்
கல்வியை உடையான்	-	உடைமை

மூன்றாம் வேற்றுமை

ஒரு பெயர்ச் சொல் ஆனது கருவி, கருத்தா, உடநிகழ்ச்சி ஆதியாம் பொருள்களில் யாதேனும் ஒன்றை உணர்த்துமாயின் அவ்வேற்றுமை மூன்றாம் வேற்றுமை ஆகும். இம் மூன்றாம் வேற்றுமைப்பொருளை ஆல், ஆன், ஓடு, ஓடு என்னும் உருபுகள் வேறுபடுத்தும்.

கருவி- பொருள் இருவகைப்படும்

(அ) முதல் கருவி - மண்ணால் செய்த குடம்

(ஆ) துணைக்கருவி - தண்டு சக்கரத்தால் செய்த குடம்

கருவிப் பொருள் - கத்தியால் வெட்டினான்

கருத்தா இருவகைப்படும்

ஏவுதற் கருத்தா - அரசனால் கோயில் கட்டப் பட்டது.

இயற்றுதற்

கருத்தா

- மேசனால் கோயில் கட்டப்
பட்டது.

கருத்தா

- திருவள்ளுவரால் திருக்குறள்
இயற்றப்பட்டது.

உடனிகழ்ச்சி இரண்டு வகைப்படும்

தலைமை உடனிகழ்ச்சி - ஆசிரியரோடு மாணவன்
சென்றான்

தலைமையில் உடனிகழ்ச்சி - மாணவரோடு ஆசிரியர்
சென்றார்

உடனிகழ்ச்சி - தந்தையோடு கல்வி...

இம்மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருளைக் கொண்டு,
உடன் ஆகிய சொல்லுருபுகள் வேறுபடுத்தும்.

வாள் கொண்டு வெட்டினான்.

ஆசிரியருடன் மாணவர் சென்றனர்.

நான்காம் வேற்றுமை

ஒரு பெயர்ச்சொல் ஆனது கொடை, பகை, நட்பு, தகுதி,
முறை, முதற்காரணம், நிமிர்த்த காரணம், ஆதியாம்
பொருள்களுள் யாதேனும் ஒன்றை உணர்த்துமாயின்
அவ்வேற்றுமை நான்காம் வேற்றுமை ஆகும். இந் நான்காம்
வேற்றுமைப்பொருளை கு என்னும் உருபு வேறுபடுத்தும்.

புலவனுக்குப் பொன் கொடுத்தான் - கொடை

பாம்புக்குப் பகைகீரி - பகை

செந்தூரனுக்கு நண்பன் வசிகரன் - நட்பு

ஆசிரியருக்கு உரியது அறிவுடமை - தகுதி

பானுஜனுக்கு அண்ணன் வசிகரன் - முறை

பிட்டுக்கு மாக்குழைத்தான் - முதற்காரணம்
 கூலிக்கு வேலை செய்தார் - நிமிர்த்த காரணம்
 இந் நான்காம் வேற்றுமைப் பொருளை ஆக, பொருட்டு
 நிமித்தம் ஆகிய சொல்லுருபுகள் வேறுபடுத்தும்.

கூலிக்காக வேலை செய்தார்
 கூலியின் பொருட்டு வேலை செய்தான்
 கூலியின் நிமித்தம் வேலை செய்தான்.

ஐந்தாம் வேற்றுமை

ஒரு பெயர்ச்சொல் ஆனது, நீங்கல், எல்லை, ஒப்பு, ஏது
 ஆதியாம் பொருள்களுள் யாதேனும் ஒன்றை உணர்த்து
 மாயின் அவ்வேற்றுமை ஐந்தாம் வேற்றுமை ஆகும். இவ்
 ஐந்தாம் வேற்றுமை பொருளை இல், இன் எனும் உருபுகள்
 வேறுபடுத்தும்.

- (அ) ஊரின் நீங்கினான் - நீங்கல்
 (ஆ) திருநெல்வேலியின்
 வடக்கு கோண்டாவில் - எல்லை
 (இ) கஜானியில் சிறந்தவர்துர்க்காயினி - ஒப்பு
 (ஈ) கல்வியிற் உயர்ந்தவர்கஜானி - ஏது

இவ் ஐந்தாம் வேற்றுமை ஒப்புப் பொருளைக் காட்டிலும்,
 பார்க்கிலும் ஆகிய சொல்லுருபுகளும் வேறுபடுத்தும்.

கஜானியைக் காட்டிலும் சிறந்தவள்துர்க்காயினி.

கஜானியைப் பார்க்கிலும் சிறந்தவள் துர்க்காயினி.

ஆறாம் வேற்றுமை

ஒரு பெயர்ச்சொல் ஆனது கிழமைப் பொருள் அல்லது
 உடைமைப் பொருளை உணர்த்துமாயின் அது ஆறாம்
 வேற்றுமை ஆகும்.

இவ் ஆறாம் வேற்றுமைப் பொருளை; ஆது, ஆது அ என்னும் உருபுகள் வேறுபடுத்தும். ஆதுவும், அ வும் வழக் கொழிந்துவிட்டன.

கிழமைப் பொருள் இரண்டு வகைப்படும்.

- 1) தற்கிழமை
- 2) பிறிதின் கிழமை

தற்கிழமை

தற்கிழமை என்பது; தன்னில் இருந்து வேறாக்க முடியாதது. இது ஆறு வகைப்படும்.

1. உறுப்பு: தற்கிழமை - மதுசனனின் கை
2. பண்பு: தற்கிழமை - கண்ணனது கருமை
3. தொழில்: தற்கிழமை - பானுஜனது வருகை
4. ஒன்றன் கூட்ட தற்கிழமை - தேங்காயினது குவியல்
5. பலவின் கூட்ட தற்கிழமை - படையினது அணி
6. ஒன்று திரிந்து ஒன்றாதற் கூட்டம் தற்கிழமை - மஞ்சளது பொடி.

பிறிதன் கிழமை

இப்பிறிதன் கிழமை, தன்னில் இருந்து வேறாக்கக்கூடியது பிறிதின் கிழமை ஆகும். இது மூன்று வகைப்படும்.

- பொருட் பிறிதின் கிழமை - சாந்தனது மேசை
 இடப் பிறிதின் கிழமை - முருகனது மலை
 காலப் பிறிதின் கிழமை - மாறனது வேனில்

இவ் ஆறாம் வேற்றுமை; பொருளை உடைய என்றும், சொல்லுருபும் வேறுபடுத்தும்.

உ + ம்: அவனுடைய புத்தகம்

இவ் ஆறாம் வேற்றுமை; பொருளை அம், அத்து, இன் எனும் சாரியை உருபுகளும் வேறுபடுத்தும்.

புளியம் பழம்
குளத்து மீன்
மாட்டின் வால்

ஏழாம் வேற்றுமை

ஒரு பெயர்ச்சொல் ஆனது; இடப்பொருளை உணர்த்து மாயின், அது ஏழாம் வேற்றுமை ஆகும். இவ் ஏழாம் வேற்றுமை; பொருளை, கண் எனும் உருபும்: உள், இடம் ஆகிய உருபுகளும் வேறுபடுத்தும்.

கோயில் கண் இருந்தான்.

எட்டாம் வேற்றுமை

படர்க்கையோரைத் தன்முகமாகத் தான் அழைப்பது எட்டாம் வேற்றுமை ஆகும். இங்கு ஈறு மிகுந்தும்; ஈற்றயல் திரிந்தும்; ஈறு கெட்டும், இயல்பாக அமைந்தும் பொருளை விளக்குக.

கந்தனே கேளாய் - ஏ மிகுந்தது
வெண்ணிலவே கூறாய் - ஈறுதிரிந்தது
தோழ சொல்லாய் - ஈறு கெட்டது
பிதா வாராய் - இயல்பாய் அமைந்தது
அன்பனே கேள் - இயல்பாய் அமைந்தது
மக்காள் கூறீர் - ஈற்றயல் திரிதல்

வினைச் சொல்

பெயர்ச் சொல்லின் சிறப்பு இக்கணம் வேற்றுமை ஏற்றல் என்பது போல வினைச் சொல்லின் சிறப்பு இலக்கணம் காலம் காட்டுதல் எனக் குறிப்பார் தமிழ் இலக்கணகாரர். ஆனால் தமிழ் இலக்கண மரபான தொல்காப்பிய இலக்கண மரபில் தொல்காப்பியர் வினைச்சொல்லை விளக்க காலத்தை அடிப்படையாகக் கொள்ளவில்லை என்றே அறியக்கூடியதாக உள்ளது. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் வினையியலில் வினையின் இலக்கணம் கூறப்படுகின்றது. அடுத்து வினைச்சொற்களை திணை அடிப்படையில் வகுத்து, வினை முற்றில் வரும் திணை, பால் இட விகுதிகள் வினையியலில் வர்ணித்துக்கொண்டு செல்கின்றது. வினைகளின் உண்மையான பாகுபாடான வினையடிகளின் பாகுபாடுபற்றி வினையியல் நேரடியாக எதுவும் பேசவில்லை எனக் கூறுவார். "சொல்லினக் கோட்பாடு தொல்காப்பியம்" ஆசிரியர் செ. வை. சண்முகம். ஆனாலும் அவர் நூல் முழுமையும் பார்க்கும்போது வினையடிகள் பற்றி இலை மறை காயாக பாகுபாடுகள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றும் காணப்படுவதைச் சுட்டிக்காட்டுவார்.

"வினையெனப்படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
நினையுங் காலை கால மொடு தோன்றும்"

(தொல். சொல். 195)

இச்சூத்திரத்தில் வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்காமல் கால விகுதிகளை ஏற்று வருவதே வினைச்சொல் எனக் குறிப்பிடுவார் தொல்காப்பியர். மேலும் அவர் பொருளின் புடை பெயர்ச்சியாகிய தொழில் நிகழ்ச்சியையோ,

காலத்தையோ அடிப்படையாகக் கொண்டு வினைச் சொல்லை வரைவிலக்கணப்படுத்தவில்லை. ஏனெனில் பொருளின் புடைப்பெயர்ச்சியாகிய தொழிலைப் பற்றாது வழங்கும் வினைச்சொற்கள் தமிழ்மொழியில் உள்ளன. காலம் காட்டுதலை அடிப்படையாகக் கொண்டும் வினைச் சொல்லை வேறுபடுத்துவது பொருந்தாது. ஏனெனில், காலத்தை உணர்த்தாத வினைகளும் உலகில் உள்ளன. "நினையுங் காலை காலமொடு தோன்றும்". என இதனாலேயே தொல்காப்பியர் வினைக்கு எதிர்முகத்தால் வரைவிலக்கணம் கொடுத்தார் எனக் குறிப்பிடுவார் தமிழ் மொழி இலக்கண இயல்பு ஆசிரியர். ஆனால் தொல்காப்பியர் தனது வினையியல் பல இடங்களில் வினைச்சொற்களை 'காலக்கிளவி' எனக் குறிப்பிடுவார். (தொல். சொ. 204, 211, 216) இவ்வாறு குறிப்பிடுவது வினைச்சொல் காலம் உணர்த்துவதன் அடிப்படையில். இவ்வாறுதான் பின் வினையை வினை யென்றும் குறிப்பு என்றும் பாகுபாடு செய்வதும் வினைச் சொற்கள் காலம் உணர்த்துதல் எனும் அம்சத்தில்தான். இதில் தொல்காப்பியர் ஏனைய இலக்கண காரரோடு ஒத்துப் போகிறார். மேலும் காலம்காட்டும் இடை நிலைகளைப் பற்றிய பேச்சு நன்னூலாருடனேயே தமிழ் இலக்கண மரபில் ஆரம்பம் ஆகுவதால்; வினைச்சொல்லுக்கு அவர் நன்னூலார் நேர்முகமாக வரைவிலக்கணம் கூறத் தலைப்பட்டார் போலத் தெரிகிறது.

தொல்காப்பியர் வினைச்சொல் பற்றிக் கூறுகையில்

"வினை எனப்படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
நினையுங்கலை காலமொடு தோன்றும்"

(தொல்: சொல். 198)

"காலந் தாமே மூன்றென மொழிப்" (தொல். சொல். 199)

"இறப்பின் நிகழ்வின் எதிர்வின் என்றா
அம்முக் காலமும் குறிப்பொடு கொள்ளும்
மெய்நிலை யுடைய தோன்ற லானே.

(தொல். சொல். 200)

"குறிப்பினும் வினையிலும் நெறிப்படி தோன்றிக்
காலமொடு வருவும் வினைச்சொல் எல்லாம்."

(தொல்: சொல்: 201)

"நினையும் காலை காலமொடு தோன்றும்", "அம்முக்
காலமும் குறிப்பொடுகொள்ளும்" "கால மொடு வருஉம்
வினைச்சொல்எல்லாம்" என்கின்ற சூத்திர அடிகள் மேற்கூறிய
கருத்துக்கு ஆதாரமாக அமையவில்லை என்றே தோன்று
கின்றது.

மேலும், தொல்காப்பியம் வினைச்சொல்லை வினை,
குறிப்பு என்று பாகுபடுத்தினார். பிற காலத்திலே தான் குறிப்பு
வினை அல்லது வினைக்குறிப்பு என குறிப்பை
அழைத்தார்கள். பின் வினையையும் குறிப்பையும் சேர்த்து
வினைச் சொல்லின் இரண்டு வகையென வாதிட்டனர். தமிழ்
இலக்கணகாரர் மேலும் செயல்பற்றிப் பிறப்பதை வினை
என்றும் பொருளின் தன்மை பற்றி பிறப்பதைக் குறிப்பு என்றும்
சுட்டினார்.

"இறப்பின் நிகழ்வின் எதிர்வின் என்றா
அம்முக்காலமும் குறிப்பொடு கொள்ளும்.

(தொல்: சொல்: 200)

எனக் குறிப்பது குறிப்புக்கு மாத்திரமா? அல்லது வினைச்சொல்லுக்கும் சேர்த்தா? என; முனைவர் பெ. சுயம்பு அவர்கள் வினாவுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. வினைச் சொற்களை மேலும் முற்றுவினைகள், எச்சவினைகள் எனப் பாகுபடுத்துவார்கள். ஆனால், தொல்காப்பியர். முற்றுவினை என்றால் என்ன? எச்சவினைகள் என்றால் என்ன? என வரைவிலக்கணம் கூறவில்லை. முற்றுவினைகள் எச்சவினைகளைப் பற்றிய தெளிவான கருத்து நிலையை முன்வைத்தவர் நன்னூலாரே ஆவார். முற்றுவினைகளின் வகைகளை வினையியலிற் பாகுபடுத்தும் தொல்காப்பியர்.

1. உயர்திணைக்குரியமையும்
2. அஃறிணைக்குரியமையும்
3. ஆயிரு திணைக்குமோரன்ன உரியமையும்

எனப் பாகுபடுத்தினார். பின் உயர்திணைக்குரியவற்றையும் அஃறிணைக்குரியவற்றையும்.

1. தன்மை ; ஒருமை வினைமுற்று
2. தன்மை பன்மை வினைமுற்று
3. படர்க்கை ஒருமை
4. படர்க்கை; பன்மை
5. முன்னிலை; ஒருமை
6. முன்னிலை; பன்மை
7. ஆண்பால் ஒருமை; படர்க்கை
8. பெண்பால் ஒருமை; படர்க்கை
9. பலர்பால்; படர்க்கை
10. ஒன்றன்பால்; படர்க்கை
11. பலவின்பால்; படர்க்கை

என முற்று வினைகளை அவற்றின் ஈறுகள் அடிப் படையில் திணை, பால், எண் இடம் உணர்த்தும் எனக் குறிப்பிடுவர், இலக்கண ஆசிரியர்கள். இத்தகைய பாகு பாடே தற்கால மொழியியலாளரது உருபணியில் அடிப் படையில் அமைந்த பாகுபாடு ஆகும்.

வினை எச்சங்கள் பற்றிய தனது கருத்தில் தொல்காப்பியர் வினை எஞ்சுகிளவி, பெயரெஞ்சுகிளவி பற்றி அவை கொள்ளும் ஈறுகள் பற்றியும் குறிப்பிட்டு உள்ளார். பெய ரெச்சம், வினை எச்சம் வினைமுற்று பற்றிய வரைவிலக் கணத்தை தருவதில் நன்னூலார் வெற்றி கொண்டுள்ளார் போலத் தெரிகின்றது.

"செய்பவன் கருவி நிலஞ் செயல் காலந்
செய் பொருள் ளாறுத் தருவது வினையே"

(நன்னூல் சூ.320)

அதாவது, கருத்தாவும், கருவியும், இடமும், தொழிலும், காலமும், செயப்படுபொருளும் ஆகிய அறுவகைப் பொருளையும் காட்டுவது தெரிநிலை வினைச்சொல் ஆகும்.

"பொருள் முதலாறிலும் தோற்றி முன்னாறனுள்
வினை முதல் மாத்திரை விளக்கல் வினைக்குறிப்பே"

(நன்னூல் சூ.321)

பொருள், இடம், காலம்/ சினை, குணம், தொழில் என்னும் ஆறையும் அடியாகக் கொண்டு பிறந்து முன்னர் சூத்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட செய்பவன், கருவி, நிலம், செயல், காலம், செய்பொருள் என்ற ஆறனுள் கருத்தா ஒன்றையே காட்டுதல் குறிப்பு வினையின் இலக்கணம் ஆகும்.

மேலும் வினையின் வகைகளை பின்வருமாறு குறிப்பிடுவார் நன்னூலார்.

அவைதாம்

முற்றும்பெயர் வினையெச்சமு மாகி

ஒன்றற் குரியனவும் பொதுவுமாகும்.

(நன்னூல் சூ.322)

அவ்வினைச் சொற்கள், வினைமுற்று, பெயரெச்சமும், வினையெச்சமும் என்று மூன்று வகையாக்கி, திணை, பால், இடங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் சிறப்பாக வருவனவும் பலவற்றுக்குப் பொதுவாக நிற்பனவும் ஆகும். அடுத்து வினை முற்றைப் பற்றி பின்வருமாறு கூறும்.

பொதுவியல் பாரையும் தோற்றிப் பொருள் பெயர் முதலாறு பெயரால தேற்பில முற்றே.

(நன்னூல்: சூ.323)

பலவகை வினைகளுக்கும் பொதுவாகிய செய்பவன் மதலிய ஆறையும் தோன்றச்செய்து பொருள் முதலிய அறுவகைப் பெயரல்லாத மற்றொன்றையும் ஏற்காதன தெரிநிலை, வினைக் குறிப்பு வினை ஆகிய வினைமுற்று ஆகும்.

பின்னர் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டதுபோல முற்று வினைகளின் வகைகள் கூறுவார்.

1. ஆண்பால் படர்க்கை
2. பெண்பால் படர்க்கை
3. பலர்பால் படர்க்கை
4. ஒன்றன்பால் படர்க்கை
5. தன்மை ஒருமை வினைமுற்று

6. தன்மை பன்மை வினைமுற்று
 7. முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று
 8. முன்னிலைப் பன்மை வினைமுற்று
 9. பலவின்பால் படர்க்கை
 10. ஐம்பால் மூவிடத்துக்கும்
- பொதுவாகிய குறிப்பு வினைமுற்று எனக் குறிப்பிடுவார்.

பெயரெச்சம் பற்றிக் கூறுகையில்,

"செய்த செய்கின்ற செய்யுமென் பாட்டில்
காலமுஞ் செயலுந் தோன்றிப் பாலொடு
செய்வதாதி அறுபொருட் பெயரும்
எஞ்சநிற்பது பெயரெச்சமே"

(நன்னூல் சூ. 340)

செய்த, செய்கின்ற, செய்யும் என்று சொல்லப்படுகின்ற மூன்றுவகை வாய்ப்பாட்டிற் சொற்களிலே முறையே இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்கின்ற மூன்று காலங்களும், தொழிலும் தோன்றப் பெற்று; பாலும், செய்பவன், கருவி, நிலம், செயல், காலம், செய்யப்படுகின்ற பொருள் என்கின்ற அறுவகை பொருட் பெயர்களும் ஒழிய நிற்பன 'பெயரெச்சம்' ஆகும்.

செய்பவன் - உண்ட பொன்னன்

கருவி - உண்கிற காலம்

உண்ணும் வீடு

ஊன் - செயல்

பகல் - காலம்

சோறு - செய் பொருள்

வினை எச்சம் பற்றி பின்வருமாறு கூறுவார்

"தொழிலுங் காலமுந் தோன்றிப் பால்வினை
ஒழிய நிற்பது வினையெச்சமே"

(நன்னூல் சூ. 342)

செயலும் காலமும் விளங்கி பாலும் கொண்டு முடியும். வினையும், இல்லாமல் நிற்பன தெரிநிலை வினையெச்சமும் குறிப்புவினை எச்சமும் ஆகும்.

செய்து போ - தெரிநிலை வினை எச்சம்

இன்றிக் காண் - குறிப்பு வினை எச்சம்

தற்கால இலக்கண ஆசிரியரான ஆறுமுக நாவலரும் முற்று, எச்சம் பற்றிய தனது தெளிவான கருத்தை நன்னூலை பின்பற்றியே முன்வைப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

முற்றுவினை - பால்காட்டும் விசுவியோடு கூடி நிறைந்து பெயரைக் கொண்டு முடியும் வினை முற்றுவினை ஆகும்.

பெயரெச்சம் - பால்காட்டும் விசுவியு முற்றுப் பெறாது குறைச்சொல்லாய் அமைத்து பெயரைக் கொண்டு முடியும் வினை பெயர் எச்சம் ஆகும்.

வினை எச்சம்: பால்காட்டும் விசுவியு முற்றுப் பெறாது குறைச்சொல்லாய் அமைந்து வினையைக் கொண்டு முடிவன வினையெச்சமாகும்.

இவ்வாறு சொற்றொடரியல் அடிப்படையில் அமைந்த பாகுபாட்டைத் தற்காலத்துக்கும் பொருந்தும் வகையில் முதல் முதல் வரைவிலக்கணப்படுத்தியவர் நன்னூலாரே என்பதில் ஐயம் இல்லை.

காலத்தைக்காட்டுவதை அடிப்படையாக வைத்து தற்கால இலக்கணகாரர்களுள் ஆறுமுகநாவலர் தெரிநிலை வினை, குறிப்பு வினையைப் பின்வருமாறு வேறுபடுத்துவர்.

தொரிநிலை வினை

காலம் காட்டும் உறுப்புன்மையாலே காலத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டும் வினை தொரிநிலை வினை ஆகும்.

குறிப்புவினை

காலம் காட்டும் உறுப்பின்மையாலே காலத்தைக் குறிப்பாகக் காட்டும் வினைகள் குறிப்பு வினை ஆகும்.

இத்தகைய தெளிவான பாகுபாடு (உருபனியல் அடிப்படையில் அமைந்த) நன்னூலாரின் பதவியியல் என்ற அதிகாரத்திற்குப் பிற்பட்டது என்றே கூற வேண்டும். எனவே, தொல்காப்பியர் அவ்வாறு தெளிவாகக் கூற வாய்ப்பு இல்லை என்றே கூற வேண்டும். மேலும் வினைச்சொற்களை இரண்டு அடிப்படையில் தற்கால இலக்கணகாரர் பாகுபாடு செய்வார்.

1. உருபனியல் அடிப்படையில்
2. சொற்களஞ்சிய அடிப்படையில்

(1) உருபனியல் அடிப்படையில் அமைந்த பாகுபாடு

(அ) உடன்பாடு - எதிர்மறை

(ஆ) ஏவல் - வியங்கோள் என உருபனியல் அடிப்படையிலும்

(2) சொற்களஞ்சிய அடிப்படையில் அமைந்த பாகுபாடு

(அ) செயற்படுபொருள் குன்றியவினை - செயப்படு பொருள் குன்றாத வினை

(ஆ) தன்வினை - பிறன்வினை

(இ) செய்வினை - செயப்பாட்டுவினை என சொற்றொடரியல் அடிப்படையில் பாகுபடுத்தப்பட்டது.

உருபனியல் அடிப்படையில் அமைந்த பாகுபாடு

உடன்பாடு - எதிர்மறை

உடன்பாடு தொழில் நிகழ்ச்சியை உணர்த்துவது
எதிர்மறை - தொழில் நிகழாமையை உணர்த்தும்.

இல், அல், ஆ, பெற்று; பால்காட்டும் விசுதிபெற்று வரும் சொற்கள் தமிழ் மொழியிலே எதிர்மறை வினைவடிவத்தை உணர்த்துகின்றது. மேலும் இது பல்வேறு வடிவங்களில் உணர்த்தப்படுகின்றது. இல், அல், ஆ என்றும் எதிர்மறை இடைநிலைகளாலே எதிர்மறை பொருள் தமிழ் வினை வழங்களில் உணர்த்தப்படுகின்றது. தெரிநிலை வினைகளில் காலம் காட்டும் உறுப்பு வராமையும், வருவதும் எதிர்மறை உடன்பாட்டு வினைவடிவங்களை உணர்த்தும்.
உ + ம் படியான், செய்யான்

ஏவல் - வியங்கோள்

ஏவல் வினை கட்டளைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை.

வியங்கோள் வினைமுற்று வாழ்த்துதல், வைதல், வித்தல், வேண்டல் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. க, இய, இயர், அல், ஆ விசுதி பெற்று உணர்த்துமாயின் அது வியங்கோள் வினை.

செய்வினை - செயற்பாட்டுவினை

செய்வினை படுவிசுதி புணராத முதனிலை அடியாகத் தோன்றி எழுவாய் கருத்தானவை கொண்டுவரும்.

செயற்பாட்டுவினை - படுவிசுதி புணர்ந்த முதனிலை

அடியாகத் தோன்றி வினைமுதல் மூன்றாம் வேற்றுமையினும் செயப்படுபொருள் எழுவாயினும் வரப்பெறும் வினையாம்.

தமிழில் செய்வினை செயற்பாட்டு வினையாக மாறும் போது செய்வினையின் எழுவாய் மூன்றாம் வேற்றுமையின் கருவிப்பொருள் உணர்த்தும் உருப்பெற்ற வடிவமாக மாற்றம் அடைய செய்வினையின் செயப்படு பொருள் எழுவாயாக மாறும்.

நான் பந்தை அடித்தேன்

என்னால் பந்து அடிக்கப்பட்டது.

செய்வினை வி, பி விசுதி பெற்று செயப்பாட்டு வினையாக மாறும்.

சொற்றொடரில் அடிப்படையில் அமைந்த பாகுபாடு

செயப்படுபொருள் குன்றிய வினை - செயப்படு பொருள் குன்றாத வினை

செயப்படுபொருள் குன்றிய வினை - செயப்படு பொருளை வேண்டாது வருமுதநிலை அடியாகத் தோன்றிய வினையாம். இதில் செயப்படு பொருள் அமையாது.

ஒடினான், நடந்தான்

செயப்படுபொருள் குன்றாத வினை - செயப்படு பொருளை, வேண்டி நிற்கும் முதனிலை அடியாக தோன்றியாகிய வினையாகும். இங்கு செயப்படுபொருள் வரும்.

உண்டான், கொடுத்தான்

இத்தகைய பாகுபாட்டை முதன்முதல் தெளிவாக முன்வைத்தவர் ஆறுமுக நாவலர் ஆவார்.

தன்வினை: தன் எழுவாய் கருத்தாவின் தொழிலை உணர்த்தி நிற்கும் முதநிலை அடியாகத் தோன்றிய வினையாம். இயற்றுதற் கருத்தாவின் வினையாம். உ+ம்: சாந்தன் அடைந்தான், தச்சன் கோயிலைக் கட்டினான்.

பிறவினை: தன்எழுவாய் கருத்தாவல்லாத பிறவினை கருத்தாவின் தொழிலை உணர்த்தி நிற்கும் முதநிலை அடியாகத் தோன்றிய வினை. இது ஏவுதற் கருத்தாவை கொண்டமையும்.

இத்தகைய பாகுபாடுகள் தொல்காப்பியர் மரபைப் பின்பற்றி நன்னூலார் முன்வைக்க, நன்னூலாரின் புதுமைகளையும் தம்முள் உள்வாங்கிக் கொண்ட தற்கால இலக்கணகாரர் மேற்கூறிய பாகுபாட்டை முன்வைத்தனர். மேலைத் தேசத்தவர்கள் வினைச் சொற்களை மூன்று வகையாகப் பாகுபடுத்துவதாக ஜெபர்சன் எனும் அறிஞரின் கருத்தை முன்வைப்பார். தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்பு ஆசிரியர் அவரின் பாகுபாடு பின்வருமாறு அமையும்.

செயல் வினைகள்	- கட்டுகிறாள்
புடைபெயர்ச்சி வினைகள்	- வளர்கிறான்
நிலைப்பாட்டு வினைகள்	- வாழ்கின்றான்.

இக்கைய வகைப்பாடுகள் தமிழ் மொழியில் வினைச் சொற்களைப் பாகுபடுத்துவது பொருத்தம் அற்றது. ஆகவே தமிழ் இலக்கணகாரர் உருபனியில், சொற்றொடரியல் அடிப்படையில் அமைத்த பாகுபாடு பொருத்தமானது போலத் தோன்றுகின்றது.

வினைக்காலம் உணர்த்துதல்

வினைச்சொற்களில் சிறப்பியல்பு காலம் உணர்த்துதல் எனக் கூறும் இலக்கண காரருள் தொல்காப்பியர் "இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என அம்முக்காலமும் குறிப்பொடு கொள்ளும்" எனக் குறிப்பிடப்பட்டது வினை, இம்மூன்று காலத்தையும் உணர்த்தும் எனவோ? அல்லது அவர் பாகுபடுத்திய குறிப்பு என்பது அம்முக்காலத்தையும் விளக்கும் எனவோ? என ஐயப்பட வேண்டியுள்ளது. ஏன் எனில் அவரையே தனது இலக்கணத்தின் மூலமாகக் கொள்ளும் நன்னூலார் "செய்பவன், கருவி, நிலம், செயல், காலம்..." என்ற சூத்திரத்தில் காலத்தைத் தெரிநிலை வினையும், குறிப்பு வினையும் உணர்த்தும் என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் நன்னூலாரைப் பின்பற்றும் நன்னூல் காண்டிகை உரைகாரரான ஆறுமுக நாவலர் "காலம் காட்டும் உறுப்புண்மையாலே காலத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டுவன தெரிநிலை வினை" என்றும், காலம் காட்டும் உறுப்பின்மையாலே காலத்தைக் குறிப்பாகக் காட்டுவன குறிப்புவினை" என்றும், அழைப்பார். இந்த வகையில் வினைச்சொல் எல்லாம் காலம் காலத்தை உணர்த்துவன என்பதில் பெரும்பாலான தமிழ் இலக்கணகாரர் ஒற்றுமைப்பட்டிருக்கின்றார். இதனால்தான் தொல்காப்பியர் வினைச்சொல்லைக் குறிப்பிடும்போது அல்லது சுட்டும்போது "கலக்கிளவி" என பல இடங்களில் சுட்டுவதைக் குறிப்பிடுவார் முனைவர் பெ. சுயம்பு". அந்த வகையில் வினைச் சொற்கள் காலத்தை எவ்வெவ் வழிகளில் உணர்த்துகின்றன என அராய்வது பொருத்தமானது.

தொரிநிலை வினைச் சொற்களில் பெரும்பாலும்
இடைநிலைகளே காலத்தைக் காட்டும், த், ட், ற், ண் என்பன
இறந்த காலத்தைக் காட்டும் இடைநிலைகள் ஆகும்.

உ + ம்: செய் + த் + ஆண் - செய்தான்
உண் + ட் + ஆண் - உண்டான்

செல் + ற் + ஆண் - சென்றான்
போன் + ஆண் - போனான்

கின்று கிறு என்னும் இடைநிலைகள் நிகழ்காலத்தைக்
காட்டும்.

செய் + கின்று + ஆள் - செய்கின்றான்
செய் + கிறு + ஆண் - செய்கிறான்
ப், வ் என்ன எதிர்காலத்தை உணர்த்தும் இடைநிலைகள்
ஆகும்.
செய் + வ் + ஆண் - செய்வான்
உண் + ப் + ஆண் + உண்பான்.

இடைநிலைகளைவிட, விசுதிகளும் வினைச் சொற்களில்
காலத்தை உணர்த்தும் று, றும், டு, டும், கு, கும், து, தும் என்பன
இறந்த எதிர்காலங்களை உணர்த்தும்.
று, றும், டு, டும், து, தும் என்பன இறந்த காலத்தை உணர்த்தும்
இடைநிலைகள் ஆகும்.

சேறு என்பது சென்றேன் என்றும்
சேறும் என்பது சென்றோம் என்றும்
உண்டு என்பது உண்டேன் என்றும்
உண்டும் என்பது உண்டோம் என்றும் இறந்த காலத்தை
உணர்த்தும்.

து தும், ரு, ரும் என்பது எதிர்காலத்தை உணர்த்தும் பண்பு; தற்கால வழக்கில் மிக மிக அருகிக் காணப்படினும் பண்டைத்தமிழில் இது வழங்கி வந்திருப்பது அக்கால இலக்கியங்களில் இருந்து அறியக்கிடக்கின்றது.

விசுதி தவிர பகுதி இரட்டித்து காலம் காட்டும் பண்பும் தமிழ் மொழியில் உள்ளது.

புகு + க் + ஆன் - புக்கான்

விடு + ட் + ஆன் - விட்டான்

நடு + ட் + ஆன் = நட்டான்

என பகுதி இரட்டித்துக் காட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு பகுதி இரட்டித்து காலம் காட்டுவது தமிழில் எதிர்மறைப் பொருளை உணர்த்தும் எனச்சில இலக்கணகாரர் குறிப்பிடுவர். ஆனால் அவ்வாறு காலம் காட்டும் உறுப்பு இல்லாமல் வரும் சொற்கள் முக்காலத்தையும் உணர்த்தும் தன்மை வாய்ந்தவை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த வகையில் குறிப்பு வினையும் முக்காலத்தையும் உணர்த்தும் தன்மை வாய்ந்தவை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

எனவே, தொல்காப்பியர் "காலந் தாமே மூன்றென மொழிப" "இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்ற அம் முக்காலமும் குறிப்பொடு கொள்ளும்" "காலமொடு வருஉம் வினைச் சொல்லாம்" என்ற அடிகள்மூலம் வினைச் சொற்கள் காலத்தை உணர்த்துவன என்பதில் தெளிவாக இருந்திருக்கின்றார். என்பது புலனாகின்றது. அவரின் இலக்கண மரபைப் பின்பற்றி நன்னூலாரும், நன்னூலாரின் இலக்கணக் கருத்துக்களை அடி யொற்றி ஆறுமுகநாவலர் போன்றோரும் தமிழ் மொழியில் வினைச்சொற்களின் சிறப்பு இலக்கணமாகக் காலம் உணர்த்துதலையே கொண்டுள்ளனர் என்பது அனைவரும் ஒப்ப முடிந்த கருத்து ஆகும்.

உசாத்துணை

1. சினிவாசன் பி.டி. (2003) மொழியியல் சென்னை.
2. மீனாட்சிசுந்தரம் தெ.பொ. (2004) தமிழ் மொழிவரலாறு காவ்வியா வெளியீடு - சென்னை.
3. அகத்தியலிங்கம், ச. (2001) தமிழ் மொழி அமைப்பியல் மணிவாசனைப்பதிப்பகம், சென்னை.
4. வரதராசன், மு. (1961) மொழி வரலாறு திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூல் பதிப்புக் கழகம் சென்னை
5. விபுலானந்த அடிகள் (1973) இலக்கிய கட்டுரைகள் , கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்.
6. சக்திவேல், ச. (2001) தமிழ் மொழி வரலாறு மணிவாசகர் பதிப்பகம் சென்னை
7. கல்வி அமைச்சு (2006) தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் தரம் 10 கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம் கொழும்பு.
8. அகத்தியலிங்கம், ச. (200) திராவிட மொழிகள் மணிவாசகர் பதிப்பகம் சென்னை.
9. சண்முகதாஸ், அ. (1982) தமிழ் மொழி இலக்கண இயல்புகள் முத்தமிழ் வெளியீட்டகம் யாழ்ப்பாணம்.
10. வேலுப்பிள்ளை, ஆ. (1979) தமிழ் வரலாற்று இலக்கணம் கொழும்பு
11. ஜான் சாமுவேல் - ஜி 1996 திராவிட மொழிகளின் ஒப்பாய்வு ஆசியவியல் நிறுவகம் சென்னை.
12. கால்டுவெல், ச. (2001) கால்டுவெல் ஒப்பிலக்கணம் அப்பர் அச்சகம் சென்னைஃ
13. முத்துச்சண்முகன், அ. (2001) தமிழ்மொழி வரலாறு சென்னை.
14. மீனாட்சிசுந்தரம், தெ.பொ. (2004) தமிழ் மொழிவரலாறு காவ்வியா வெளியீடு சென்னை.
15. முத்துச்சண்முகன், அ. (2001) தமிழ் மொழி வரலாறு சென்னை.
16. பூபதி, எஸ். (1998) தமிழ் நாட்டின் மொழிச்சூழல் - தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.

17. முத்துச்சண்முகன் (1998) இக்கால மொழியியல் முல்லை நிலையம் - சென்னை - 17.
18. ஆரோக்கியநாதன், எஸ். (1986) மொழியியல் தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழகம் தஞ்சாவூர்.
19. வரதராசன், மு. (1961) மொழி வரலாறு கழகவெளியீடு - சென்னை.
20. மு.சண்முகம்பிள்ளை. 2003 தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் இளம்பூரணம்.
21. கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கம், இலக்கணச் சுருக்கம் (1933) இந்தியா.
22. கோதண்டராமன், போ. (2003) இக்கால தமிழ் இலக்கணம் சென்னை.
23. ஆறுமுகநாவலர் (1939) இலக்கணச் சுருக்கம் யாழ்ப்பாணம்.
24. சடகோபாராமா நூஜாசாரியார், மு.வை. கிருஷ்ணமாச்சாரியார், சே. (1939) நன்னூல்காண்டிகை உரை. ஆர்.ஜி. அச்சுக்கூடம் சென்னை.
25. சண்முகம்பிள்ளை, மு. (2003) தொல்காப்பியம்: சொல்லதிகாரம்; இளம்பூரணனார் உரை பாரி நிலையம், சென்னை.
26. சுயம்பு, பெ. (2004) இலக்கண நூல்களில் கருத்து வளர்ச்சி உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் சென்னை.
- 27) சண்முகம், வை. சே. (1992) "சொல்லிலக்கணக் கோட்பாடுகள்" "தொல்காப்பியம்" மணிவாசகர் பதிப்பகம் சென்னை.

நூலாசிரியர் பற்றி...

திரு.பாலகணேசன் அவர்கள் எமது யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியில் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றி வருகின்றார். தமிழ்ப்பாடத்தை எமது முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களுக்கு மிகச்சிறந்த முறையிற் கற்பித்து வரும் இவர் பன்முக ஆளுமை கொண்டவராகத் திகழ்கின்றார். தமிழ் மொழி சார்ந்த பல கட்டுரைகளையும், ஆக்கங்களையும் வெளியிடும் வருகின்றார்.

தமது ஆரம்பக்கல்வியைத் திருநெல்வேலி இந்து தமிழ்க்கலைவன் பாடசாலை யிலும், கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியிலும், உயர்கல்வியை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திலும் கற்றுப் பட்டதாரியாகி, பட்டப்பின் கல்வி டிப்ளோமா பாடநெறியைச் சிறப்பாகப் பூர்த்தி செய்து, தமிழ் முதுகலைமாணி அதிவிசேட சித்தி பெற்றுள்ளார்.

கல்வியியல் துறையில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டு உழைத்துவரும் திரு.பாலகணேசன் அவர்கள் கல்விமாணி பாடநெறியில் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளராகவும், மற்றும் ஆசிரியர்களுக்கு நவீன முறையில் தமிழ் மொழியை மாணவர்களுக்கு கற்பிக்கும் முறைகளை ஒழுங்குபடுத்தும் வளவாளராகவும் செயலாற்றி வருகின்றார். கற்பித்தல் முறைகளில் தகவல் தொழில்நுட்ப அறிவைச் சிறப்பாகப் பயன்படுத்தும் கல்வியியலாளராகவும் சிறப்பாகச் செயலாற்றி வருகின்றார்.

இவரது தமிழ்மொழி இலக்கண நூல் எமது முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களுக்கும், க. பொ. த. உயர்தரம், GAQ, B.A., B.Ed. பாடநெறிகளைப் பின்பற்றுவோருக்கும் மிக உகந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. மிக எளிமையான முறையில் தமிழ்மொழி இலக்கணம் கற்கக்கூடிய வகையில் நூல் ஆக்கப்பட்டிருப்பது பாராட்டத்தக்கதாகும். நூலாசிரியரின் இவ் அரிய முயற்சியைப் போற்றுகின்றேன். தொடர்ந்தும் எமது சமூகத்திற்குப் பயன்படக்கூடிய நூல்களை வெளியிட இறையாசியை வேண்டுகின்றேன்.

S.K. யோகநாதன்
பீடாதிபதி

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி